

Емилио Салгари

Тайното съкровище

I

Тъмни облаци, гонени от вятъра, препускаха с фантастична скорост над разбеснялото се море. Огромни вълни се виеха към каменистия бряг и с див рев се разбиваха в подножието на почти отвесните скали. От време на време блясваше мълния и пронизваше със зловещата си светлина всичко наоколо. От морската шир като отговор на светкавиците и гръмотевиците блясваше къс пламък, пронизващ като меч облака дим, и долиташе топовен гърмеж.

При блясъка на мълнията можеше да се види, че край бреговете се води смъртен бой: малка, лека и бърза като стрела двумачтова орка, разперила като крила всичките си платна, летеше край брега, изкусно лавираше сред плитчините и подводните скали, често забиваше нос във вълните и като по чудо не се натъкваше на стърчащите тук-там каменни зъбери. А недалеч от брега, бълвайки от два комина черни облаци дим, летеше след нея ниска канонерка.

Канонерката, над която се вееше испанското знаме, не се решаваше да навлезе във водите, където плаваше малкият кораб, и затова, макар да имаше по-бърз ход, често оставяше преследвания да избяга напред на миля-две. Но когато между преследвача и преследвания разстоянието се скъсяваше, оръдието на носа на испанския кораб безспирно обстрелваше с гранати малкия кораб. При страшното люлеене и на двата кораба за точно прицелване не можеше и да се мисли: гранатите ту не достигаха целта и се забиваха във вълните, ту пък прелитаха и се пръскаха далеч пред кораба.

И все пак личеше, че бягащата платноходка е пострадала от неприятелските изстрели. Една счупена рея се люшкеше на гротмачтата, готова всяка минута да се сгромоляса върху палубата. Бордът на две места беше разбит, палубата – засипана с дървета, а сред пасажерите се чувстваше несигурност и смут.

Екипажът на орката, която носеше името „Кабилия“, не бе многочислен и с огромно напрежение на силите едва вършеше работата си. Но капитанът на „Кабилия“, един моряк с гигантски ръст, бронзово лице, буйни вежди и орлов поглед, все още се надяваше да спаси загиващия кораб. Като изгони кърмчията, дрипав алжирец с разбойнически вид, той сам се залови за руля и със сигурна ръка прокараваше „Кабилия“ през такива места, където не би се решил да мине и най-смелият моряк.

Веднъж-дваж корабът одраскваше ту със страните си, ту с дъното си гребените на подводните скали и тогава целият корпус на „Кабилия“ потреперваше, мачтите се огъваха като стръкче трева, а трюмът се тресеше и прасеше. Свирепите вълни заливаха непрекъснато палубата и завличаха всичко върху нея: сандъци, бурета, хора... Явно, пробойните бяха много. Корабът все по-бавно се движеше, все по-дълбоко потъваше.

– На помпите! – изкрещя като луд капитанът. – На помпите, разбойници, или всичките ще ви разстрелям!

Двама-трима от моряците хванаха помпите, за да изпразнят пълния с вода трюм, обаче нова вълна заля палубата и хората изоставиха тази безполезна работа.

– И пътниците на помпите! – отново изкомандва капитанът. – Ще ви окова във вериги! Ще ви изхвърля от кораба! Хей, вие, студентите! На работа! Веднага на помпите, ако ви е мил животът!

Тези, върху които се сипеха страшните закани, се бяха свили в единствената полузаятя каюта на кораба. Това бяха четирима души: трима мъже и една жена. Жената бе облечена в живописния костюм на испанска хитана – циганка танцовачка. Придружаващият я през цялото време като неотстъпна сянка мъж с красиво лице и черни искрящи очи също бе облечен като циганин от вътрешността на Испания. Другите бяха в традиционната униформа на студентите от университета в Саламанка, с живописни шапки, къси до коленете панталони и куртки. Макар корабът явно да загиваше, студентите не се разделяха със своите неизменни спътници – две великолепни китари. Дори и когато някоя яростна вълна се втурваше през счупената врата и заливаше пода, студентите гледаха да запазят от измокряне своите ценни инструменти. Единият от тях, красавец с атлетично телосложение, светли очи и добродушна усмивка, се грижеше и за хубавата хитана да не бъде повалена от бесните вълни, и за китарата си. Топ овен гърмеж разцепи въздуха, мигновено последван от зловещия съсък на леляк към загиващата орка снаряд. Тръсъкът на строшената от гранатата мачта, викът на пребитите от нея двама моряци – всичко това недвусмислено показваше, че за корабчето вече няма спасение.

Хитаната се олюля и щеше да падне на пода, ако студентът навреме не бе обвил тънката ѝ талия със силната си, млада ръка.

– Стой! – викна гневно придружаващият хитаната циганин. Той скочи зад масата, готов да се нахвърли върху студента. В ръцете му блесна известната в Испания наваха, с която там умело си служи всеки

кабалеро.

– Какво има? – попита насмешливо студентът, като размахваше тежката китара, готов да я стовари върху главата на циганина.

– Не пипай Цамора! – процеди през зъби циганинът, но все пак отскочи към ъгъла. – Прегръщай момичетата от твоята раса! Не се допирай до циганката! Иначе...

– Иначе какво? – със същата насмешка го попита студентът.

– Иначе ножът ми ще опита вкуса на твоята кръв.

– О-хо, каква заплаха! – засмя се студентът. – Моля, Янко, не се сърди! Но знаеш характера ми. Побеснея ли, като нищо мога да стоваря китарата върху главата ти.

Циганинът трепна настръхнал, той бе готов да се нахвърли върху врага си. Но в този миг хитаната повелително извика:

– Назад, Янко! Назад! Или ще забравя, че си моят млечен брат!

– Нека първо те пусне! – настояваше Янко, като гневно гледаше студента. – Не е негова работа да се грижи за твоята безопасност! Аз отговарям за теб пред вожда на нашето племе!

– О-хо, значи, признаваш, че си специално изпратен да ме следиш! – гневно извика Цамора. – Засрами се, Янко! Знаеш, че мразя шпионите!

– Не съм шпионин. Имам пълномощия...

– Какви? Циганинът наведе очи.

– След време ще станеш моя жена...

– Аз – твоя жена? Никога! – почти яростно извика момичето. – Аз съм свободна да се омъжа за когото си искам. Сърцето ми никога не ще ти принадлежи!

– Но и на друг няма да принадлежиш!

– А кой може да ми забрани?

– Племето!

– Но ти не си племето! Нямах право да ми заповядваш!

– На помпите! Потъваме! – отново прозвуча заповедта на капитана.

– Карминильо! – обади се от един ъгъл на каютата другият студент.

– Остави това. Не виждаш ли какво става с кораба ни?

– Да, ние потъваме – отвърна загрижено Карминильо. – Тоя проклет контрабандист, капитанът, не иска да се раздели дори с част от товара си. Ако се изхвърлят в морето поне тридесетина от сандъците с оръжие, което той испанец кара на враговете на Испания, нашата орка би се задържала още малко, а през това време може нещо да стане...

– Струва ми се, че моряците настояват капитанът да им позволи да изхвърлят поне половината от товара в морето. Какво ще правим?

– Трябва да помислим. Не смятам, че ние, пътниците, трябва да се месим в тяхната работа – вдигна рамене Карминильо.

В същото време неколцина от моряците започнаха да вадят от трюма тежки сандъци, пълни с пушки, револвери, патрони, саби и барут. Зърнал ги, капитанът в миг грабна секирата и като изпадна в състояние на истински бяс, се нахвърли върху одного. Със силен удар разцепи главата му.

– Разбойници! – изрева като звяр. – Крадци! Всеки сандък струва триста песети! Искате да изпиете кръвта ми ли? Спрете! Спрете или всички ви ще избия!

– Но ние ще потънем, ако не освободим кораба от товара!

– Не разрешавам!

Неуправляван от никого, корабът затанцува несигурно сред бушуващото море. Огромни вълни с гръм се нахвърляха върху него и довършваха всичко, което срещнаха по пътя си. Отсрещните оръдия не преставаха да пращат смъртоносните гранати. Светкавици заслепяваха всички. В такъв миг капитанът изпусна секирата и се строполи на пода. Едва успя да се хване за едно въже. Той видя как всичко се понесе със светкавична бързина към водата. Събра сетни сили и се изправи. Имаше късмет. Бе оцелял. Краката и ръцете му бяха здрави. Осъзнал за миг положението, в което бяха изпаднали, капитанът отчаяно се хвана за главата. Нямахме време за паника. Втурна се към кормилото. В същия миг, когато вече бе уловил кормилото, оръдието на канонерката зловещо гръмна. Само след няколко секунди гранатата се пръсна над палубата на осъдения на смърт кораб. Едно парче от нея със съсък проби гърдите на капитана и заедно с къс кърваво месо изхвъркна през гърба му. За кораба настана последният час. Нова вълна го грабна, изправи го почти вертикално, понесе го към купчина скали и го изхвърли върху тях.

Мачтите рухнаха с трясък. Бордът се разцепи и от зиналите рани на разпрания корпус на „Кабилія“ излетяха сандъци, бурета, торби. Вълните подхващаха всичко това, тласкаха го към скалистия бряг, като го изхвърляха върху крайбрежния пясък.

Канонерката, откъдето ясно се виждаше какво бе сполетяло „Кабилія“, изпрати още два-три снаряда, за да я доунищожи окончателно, но гранатите не стигнаха до нея. А беше и безсмислено повече да се стреля. Явно на канонерката разбраха това, защото тя веднага се обърна и излезе в открито море, като остави на вълните да довършат разрушението на нещастния кораб.

Още два-три часа бесня бурята. Още два-три часа вълните

безмилостно разбиваха вече полуразрушения корпус на „Кабилия“, като продължаваха да изхвърлят на пустинния бряг дъски, сандъци, бурета и торби. Но, чудно, корабът все още се държеше. Бе здраво заседнал, хванат като в клещи между два камъка, и бавно се рушеше. А бурята, заситила своята ярост, започна да отслабва. Вятърът стихваше. Морето се успокояваше. Ето че и слънцето блесна през гонените от вятъра облаци. Но това бе прощалният лъч на дневното светило, което вече се оттегляше за почивка. На палубата излязоха четири човешки фигури. Това бяха четиримата вече познати ни пътници от каютата, които по чудо се бяха спасили.

– Сега какво ще правим, приятели? – попита единият студент.

– Какво можем да направим, Педро? – отвърна Карминильо. – Разбира се, че първо ще трябва час по-скоро да напуснем тази окаяна чепрупа и да слезем на брега. Но на мен не ми се нравят тия сеньори.

И той посочи няколко риби с чудновата форма, които се навъртаха около полупотъналия кораб.

– Страхуваш се от рибите ли? – учудено го попита Педро.

– Ти сигурно не знаеш какво представляват тези риби? – отвърна Карминильо. – Това е рибалуна.

– Ако ще и комета да е, какво ни интересува това?

– За да стигнем до брега, ще трябва да преинем петдесетина метра до пояс във водата, приятелю. А тия риби са страшни хищници. Моряците и рибарите по тия места знаят какво значи да имаш работа с тях. Веднъж, когато бях с покойния ми баща в Мароко, пред очите ми няколко от тези хищници разкъсаха тялото на един негър, който по непредпазливост бе паднал от лодката във водата. Когато го извадиха на брега, той вече бе негоден за нищо. Нима искаш да повериш на лакомите риби своето тяло, за да го превърнат в скелет, който би могъл да послужи само за университетския ни музей? Тогавя, моля, влизай във водата!

– Да, да! – колебливо отвърна Педро. – Аз съм юрист, а не естественик и съвсем не ми се иска да жертвам тялото си в полза на науката.

– Все пак ние ще се помъчим да прогоним хищниците с изстрели. Цамора, струва ми се, че ти умееш да стреляш добре не само с очи. Вземеми пушката!

Момичето не чака дълго да го молят. Върна се в каютата и оттам донесе отлично запазена пушка. Другите веднага я последваха и след минута от палубата на „Кабилия“ се разнесоха гърмежи, а прозрачната вода край кораба почервения от кръвта на убитите хищници. След повече от четвърт час бойното поле бе очистено от тях. Край кораба не се

виждаше вече нито една рибалуна и можеше безпрепятствено да слязат на брега.

Скачайки по камъните, които се простираха на дълги вериги, познатите ни пътници стигнаха благополучно до брега. А там мястото се оказа сравнително безопасно.

– Ако се наложи, можем да пренощуваме и тук! – разглеждайки наоколо, каза Карминильо. – Но положението ни съвсем не е розово, сеньори!

– Защо смяташ така? – попита Педро.

– Не ми е ясно как ще изкачим брега. Това, върху което сме, е само една тясна ивица пясък. От нея започват стръмни скали.

Сега, докато морето е спокойно, ще можем да се подслоним под тях. И предлагам да отидем по-нататък, където вълните изхвърлиха товара на „Кабилія“. Но ако бурята започне отново, а това непременно ще стане, тоя бряг изцяло ще бъде заят и ние ще се издавим като жалки плъхове, заварени от наводнението в дупките си.

– На разсъмване ще потърсим изход!

– Ще бъде твърде късно, мили мой! Необходимо е още тази нощ да потърсим сигурно скривалище!

– Тогава да не губим време! Ти тръгни с Цамора, а аз с Янко.

– А, не! – отвърна Карминильо, като изгледа Янко подозрително – Тоя циганин не ми вдъхва доверие. Няма да се учудя, ако тръгне с теб, а после се върне сам, като те остави някъде с пръснат череп!

– Ей, Янко! Ти тръгни с Цамора! Ние надясно, вие наляво! Който пръв намери удобно място, ще извести другите с изстрел.

– Добре – съгласи се охотно циганинът.

Двете групи тръгнаха в две различни посоки. Но не бяха минали и няколко минути, когато остро изсвирване извести испанците, че търсеното скривалище е намерено.

Отзовали се веднага, студентите видяха, че Янко бе открил широк вход на огромна пещера, която бе покрита вътре с гъста морска трева и с кости на някакви животни.

– Не е лошо! – избъбра Карминильо, като оглеждаше наоколо при треперещата светлинка на запалена клечка кибрит. – Но тук така мирише на гнило, че не се изтрайва...

– Много си придиричлив! – пошегува се Педро. – Ти какво искаш? Да мирише на рози или на одеколон?

– На всичко друго, само не и на това. Знаеш ли на какво ми напомня тази миризма, Педро?

– Боже мой! Та аз не съм химик!

– Но не ти е простено да не познаваш поне малко зоологията! Та тук мирише на... лъвове!

– Как? На лъвове? Ти си луд!

– Да, така е. По-точно миришат техните леговища. Но защо се учудваш? Забравяш ли, че не се намираме в Севиля, нито в Мадрид! Не лежим на сянка заедно с кучето, не свирим на китара и не танцуваме. Тук е мароканският бряг на Африка, което ще рече, че сме на територия, където се подвизават знаменитите планински разбойници – рифиотите, където и днес лъвове, чакали, хиени и други подобни дребни зверове не липсват.

– Благодаря за лекцията! Но ти наричаш лъвовете дребен дивеч? А кой според теб е едрият, Карминильо?

– Слонът, носорогът и мамутът, за които казват, че и сега обитаваха Северния полюс. Още китът, кашелотът, морската змия...

– Погледнете, сеньори! – прекъсна ги Цамора, която често сънуваше Испания, сянката и китарата, за които говореше Карминильо.

– Аха! Как ти се вижда това, Педро!

– Господи, какво ли е това? Котка?

– Лъвчета, скъпи! И то твърде прилични! А някъде наблизко вероятно се спотайват и техните родители, които не ще закъснеят да ни посетят и се нагостят богато с нас!

– Доста страшничко – обади се Педро. – Нямам ни най-малко намерение да ставам гошавка нито на хиени, нито на лъвове.

– Тогава? На работа! Хей, Янко, не стой със скръстени ръце!

– Какво трябва да правя, сеньор? – грубо откликна циганинът.

– Преди всичко пречукай тия котки с приклада на пушката. След това ще трябва да барикадираме входа на пещерата. Та ако дойдат лъвовете, да не ни сварят съвсем неподготвени.

И четиримата бързо се заловиха за работа. Докараха до пещерата сандъците и буретата от товара на загиналата „Кабилия“ и издигнаха висока стена, която донякъде можеше да ги предпази от внезапно нападение. Трупите на двете лъвчета, убити от циганина, бяха хвърлени в морето, но вълните си поиграха с телата им и отново ги върнаха на брега.

След като свършиха с барикадирането, нашите герои започнаха поусърдно да оглеждат пещерата. Педро и Карминильо, напускайки кораба, предвидливо бяха взели не само оръжие, но и запазели ацетиленови фенери, които сега осветиха пещерата. Тя представляваше само част от

огромен лабиринт. Целият бряг от около сто и петдесет метра бе нарязан от по-малки или по-големи пукнатини.

– Ако на тоя бряг живеят лъвовете – каза Карминильо, – тогава би трябвало да има път нагоре. Натам лъвовете вероятно отиват за плячка, а сетне по някоя пътека се спускат надолу, в своето безопасно скривалище. Може това да не е пътека, а тунел. Но все едно, ние ще трябва да намерим път, за да се измъкнем от тоя капан! Надявам се Янко да намери този излаз.

– Каж ми, Карминильо, какво имаш против циганина? – попита го Педро.

– Аз? – малко смутено отвърна Карминильо. – Така ти се струва. Трябваше да попиташ по-скоро какво има Янко против двама ни? А ето и отговора ми: боя се, че Янко е наш смъртен враг.

– Какви основания имаш да твърдиш това?

– О, Господи! Нима си спял, та не виждаш? Той претендира за ръката на Цамора и у всекиго, който се доближи до момичето, вижда свой съперник.

Педро се усмихна.

– У всекиго ли, Карминильо? А защо не се нахвърля срещу мен? Аз спокойно разговарям с красивата хитана. Но доближиш ли ти до Цамора, очите му гневно блясват. А и ти, драги ми приятелю, не гледаш доброжелателно на Янко.

Карминильо леко се изчерви.

– Говориш глупости! – смутено избъбра той, като бързо се извърна и през рамо продължи по-тихо: – Не крия. Цамора ми харесва. И то от момента, когато я видях. Мисля, че съдбата ми ще бъде свързана с нейната.

– Каква стана тя? Вместо да си скитаме волно с китарата из нашата родина, тръгнахме да гоним вятъра чак в Африка. Тая дяволска работа няма да е на добро...

– Страх те е, че попаднахме в Мароко?

– Мен ли? Ни най-малко. Еднакво бих се радвал, ако бяхме попаднали в Америка, в Австралия или в Африка, както е в случая. И двамата сме млади, здрави, свободни. Не разполагаме кой знае с какви средства, но все се намира по нещо. Няма защо да бързаме да завършим учението си, та веднага да се затворим в някоя канцелария или да потънем в тежка и досадна работа. Освен това аз, Педро Алварес, намирам, че Испания се изражда: някога нашите прадеди са скитали по цял свят, преживявали са такива приключения, завладявали са цели империи. Днес на

света няма по-неподвижен народ от нашия. Сега вече испанците не познават света, а и тях не ги познават навсякъде. Но в жилите ми, Карминильо, тече кръвта на някогашните конквистадори и аз нямам нищо против още десетина години да бродя по света. С китара през рамо, с кама в джоба, с шепя дребни пари, с младежка жажда. С такива средства можеш да отидеш и накрай света!

– Е, ако не накрай света, то поне до рифиотите, приятелю!

– Да, защо не? Там също има какво да се види. Обаче целта на пътуването на Цамора ми се вижда доста фантастично. Това божество, в което е възплътен духът на някакъв едва ли съществувал цигански крал, заробен на върха на Гуругу...

– Тихо! – прекъсна го Карминильо. – За тотема или за талисмана на циганския крал ще говорим по-късно. Някой вика! Струва ми се, че е Цамора! Може би нещо се е случило!

И двамата студенти, подскачайки от камък на камък, стигнаха мястото, откъдето идваше викът на момичето.

– Какво се е случило, Цамора? – попита Карминильо красивата хитана, която стискаше в ръце пушката и тревожно се оглеждаше.

– Видях някакви сенки! Чух стъпки, шум, някакви резове... Може би са лъвовете! Дали няма да ни нападнат – тревожно ги гледаше циганката.

– Добре се наредихме! – с треперещ глас каза Педро. – Ама че положение. В морето някаква рибалуна, готова да ни превърне в музейен експонат, без да иска възнаграждение за това. На сушата пък, още неизминали и десетина крачки, трябва да разменим интимности с лъвовете. О, не! Протестирам! И моля да се впише в протокола! Аз съм миролюбив юрист. Моето оръжие са законът и словото!

– Стига шеги! Не му е времето сега! – прекъсна го Карминильо. – Ясно, не ще можем да избегнем срещата. По-добре да бяха хиени или чакали. Но никой не може да ни гарантира, че не ни спохождат и господа лъвовете. Но къде ли е Янко?

– Тук съм, сеньор! – обади се от тъмния ъгъл циганинът.

– Какви са резултатите от разузнаването ти?

– Открих нещо, сеньор, обаче не успях да довърша разузнаването. Засега мога да кажа, че открих тесен крив коридор. По него ще се наложи да пълзим поне десетина метра. Но по всяка вероятност някъде ще излезе навън. Само предполагам... Не можах да стигна до края му, защото Цамора извика уплашено.

– Добре, вървете заедно с Цамора. Помъчете се да разберете докъде

стига този тесен коридор. Но внимавайте, не се излагайте на излишни рискове. А ние ще пазим тила ви, докато се върнете. Хайде, тръгвайте! Да не губим време!

Янко мълчаливо поклати глава и се изгуби в мрака. Цамора нерешително тръгна след него.

– А ние какво да правим тук? – запита Педро.

– Ние сме мъже и наш дълг е да бъдем там, където е по-опасно. Цамора е права, скривалището ни сигурно ще бъде нападнато. И колкото по-далеч е в този момент момичето, толкова по-добре за него.

– Да, прав си – отвърна малко колебливо Педро. – Но четирима е всякога по-добре, отколкото двамина, когато ще трябва да се браним. Една пушка повече никога не е излишна.

– Излишна пушка? – саркастично се изсмя Карминилю. – Именно ако бяха останали тук, при нас, когато се наложи да се браним, щеше да се окаже излишна, една наистина излишна пушка!

– Какво искаш да кажеш? Наистина не те разбирам!

– Когато от борда на „Кабилия“ стреляхме по рибите, Янко едва не ти прати куршум в слепоочието, Педро!

– На мен ли? А защо не на теб? – извика учуден Педро.

– Защото аз бях встрани, а ти бе отпред. Бе решил, че няма да е излишно да се освободи от някого от нас, а при следващия удобен случай – и от другия. Но когато се готвеше да натисне спусъка, аз бутнах приклада му с моята пушка и той разбра, че зорко го следят. Я тихо! Атаката започва! О-хо, чуй какъв глас!

– Бас профундо!

– Цяла октава, мили мой! И знаеш ли какво казва този глас?

– А ти знаеш ли?

– Зная, приятелю! Това е гласът на бащата на лъвчетата, които ние убихме. Намерил е децата си на брега и сега по всички правила на изкуството на джунглата пее песента на отмъщението. Бъди готов, Педро! Стреляй!

Пред пещерата, по каменистия бряг, като призраци сновяха тъмните силуети на огромни животни. Това бяха лъвовете, върнали се в своите леговища.

Доближавайки пещерата, хищниците бяха подушили близостта на своя заклет враг – човека, и бяха намерили трупове на убитите си деца.

Един стар лъв с грамадна грива пръв изрева със страшния си глас. Сандъците затрещяха, затъркаляха се буретата, които служеха за

барикада пред входа на пещерата. Нищо не можеше да спре лъвовете, устремени към човешките гласове. Но едва един от лъвовете бе проврял глава през отвора над два сандъка, и в пещерата се разнесоха гърмежите.

Испанците стреляха почти в упор, така че пламъците обгръщаха туловищата на зверовете. Вярно е, че куршумите, отправяни почти наслухи, не се оказаха смъртоносни, бурният пламък и гърмежите ги подплашиха и ги принудиха да отстъпят.

Вече отдалеч се носеше злобното и яростно ръмжене на ранения на две места водач на лъвската шайка.

– Началото не е лошо – засмя се пресилено Педро, като пълнеше пушката си.

– Ей, Богу, аз пък мисля, че съм сбъркал, задето толкова време съм изучавал юриспруденцията. Трябваше да се заловя с хилядите способности за лов на големи и по-малки диви зверчета!

– Стига празни приказки! – ядосано отвърна Карминильо. – Положението ни е повече от страшно!

– Защо? Нали зверовете ни оставиха?

– Запали фенера! Само не хвърляй кибрита на земята! Така. А сега погледни, драги Педро! Виждаш ли, че нещо се е изсипало от сандъка, пробит от твой или мой куршум?

– Барут? – извика Педро пребледнял.

– Да, скъпи. Това е барут, и при това отлично качество, от германска фабрика. А на нашата барикада има не един такъв сандък. Ако куршумът, който е пробил сандъка, бе минал по-вляво, тоест, ако бе попаднал вътре в сандъка, то...

– Той би експлодирал!

– Точно така. Досетлив си! Той би експлодирал и биха пламнали стотици килограми барут. Нямахше да остане камък върху камък.

– И всички лъвове щяха да бъдат избити.

– Да. Но заедно с лъвовете, а може би и преди тях щяхме да бъдем унищожени и ние!

– Страшничко е! Аз заявих вече, че този занаят не ми е по вкуса – избъбра Педро, като се почеса по тила. – Прощавай, но като съм си избрал професията юрист, все пак не съм бил толкова глупав, колкото изглежда. Стой, Карминильо! Значи вече не трябва да стреляме по нашите нападатели, ако не желаем да бъдем хвърлени във въздуха?

– Ще се наложи да стреляме! Нямаме друг избор! Цамора и Янко не се обаждат, макар че не е възможно да не са чули изстрелите.

В това време неустойчивата стена от сандъци и бурета се разлюля и част от нея със силен трясък рухна на пода на пещерата: един от лъвовете полетя към стената, блъсна се в нея и се строполи почти в краката на Карминильо и Педро.

Младите хора не се изплашиха чак толкова, колкото можеше да се предположи, и гръмнаха почти едновременно. Смъртно раненият лъв изрева, праметна се, удари се о барикадата, падна и върху него се събориха сандъците с барут, които го затрупаха. Отново яростен рев огласи пещерата: лъвът, умирайки, се мятеше и събаряше слабата преграда.

– След мен! – извика Карминильо и сграбчи Педро за рамото. – Спасението ни зависи от това, колко време ще се задържим, без да отстъпим.

С котешка ловкост испанците се изкачиха върху скалата и от върха й започнаха да обстрелват зверовете, които бяха нахлули в пещерата.

– О-хо! Та това е истинска зверилница, Карминильо! – забеляза Педро, като пълнеше пушката си. – Не съм виждал толкова зли кучета!

– Не кучета, а африкански чакали! – поправи го инженерът. – Все пак това не е най-опасният враг! Ако не бяха лъвовете, те биха се разбягали още след първите гърмежи!

– Що за гадина е пък това? – запита Педро, като повали с един изстрел някакъв необикновен, гърбав звяр, който се готвеше да разкъса тялото на убития от Карминильо чакал.

– Не знаеш ли? Това е африканска хиена, която се храни с трупове!

– Приятно ми е тази хиена да се запознае с моя куршум! – самоуверено отбеляза Педро.

– Не хаби патроните напразно! Запази ги за лъвовете!

– Има и за тях! Ето един! Струва ми се, че иска да ни споходи! Стреляй, Карминильо!

Лъвът направи гигантски скок, но ранен между очите, падна като покосен.

– Аха, става доста интересно! – каза Педро. – Правото си е право, но имало и нещо още по-интересно от римското право!

– Млъкни! Какво е това? – тревожно го прекъсна Карминильо, като душеше из въздуха. – Нищо ли не усещаш?

– Нищо особено. Мирише на дим – отвърна равнодушно Педро. – Какво те безпокои?

– О, Света Богородице! Ти мислиш ли какво говориш? – нетърпеливо каза Карминильо. – Миришело на дим! Да, така е, но разбираш ли защо мирише на дим? Нали целият под на пещерата е покрит със сухи

водорасли. Ако те се запалят...

– Всичко ти изглежда черно, приятелю! Добре де! Щяла да се запали тревата! Какво от това? Тъкмо димът ще прогони лъвовете и хиените! Ето виждаш ли, те се измъкват.

– Не ме ядосвай, Педро! Пак забравяш, че не сме в открито поле, а в яма. Нали димът ще ни задуши? И ние няма да можем да избягаме никъде освен към брега. А там в никакъв случай не бихме могли да се справим със зверовете!

Пещерата бързо се пълнеше с остър синкав дим. Дишането ставаше все по-трудно. В дъното на пещерата, където преди половин час се бяха скрили Янко и Цамора, се появи червен пламък, който като струя течеше по стените и пода.

Карминильо загрижено огледа наоколо. Челото му потъмня.

– Трябва да се спасяваме! – извика той. – Вземай пушката и да бягаме! За по-малко от десетина минути огънят ще стигне буретата с барут!

Педро потрепера. Шегите замряха на езика му и без да протестира, тръгна след другаря си, който само с един скок прехвърли полуразрушената барикада и се намери навън. Закъсняла хиена, която лакомо разкъсваше трупа на един от лъвовете, с писък отскочи встрани, замята се сред камъните, зави и се закиска. Нейният злокобен и насмешлив хохот като мраз пропълзя по кожата на Педро.

– Млъкни, гадно животно! – извика той, като гръмна два пъти натам, където се скри отворотелната хиена.

– По-скоро, по-скоро! – дърпаше го Карминильо, бягайки надолу към брега, като се оглеждаше за някоя друга пещера.

Инстинктът за самосъхранение тласкаше бегълците. С препъване и падане те стигнаха до вдлъбнатината на една скала, където пипнешком откриха дълбок и наведен към брега прулум, и с бързината на змии пропълзяха по него.

Въздухът в този прулум беше чист и свеж, а това показваше, че води навън. След няколко десетки метра прулумът се разделяше на две

– Ти надясно, аз наляво! – изкомандва Карминильо другаря си.

– И не се бави! Пожарът беснее! – пълзейки по земята като червей, продума Педро.

Само след няколко метра и главата на Карминильо бе вече навън. Обаче се оказа, че не е толкова лесно да излезе целият. Главата се провря, но широките плещи не можеха. Карминильо усещаше как костите му пукат, но не отстъпваше. С неимоверно напрежение на силите,

чувствайки адски болки по цялото си тяло, най-сетне той се измъкна от дупката и като вдъхна с пълни гърди свежия нощен въздух, извика:

– Педро, къде си, Педро?

– Тук съм – отвърна с глух глас приятелят му.

– Но къде си, за Бога! Ела тук!

– Къде съм? И аз не зная! Трябва да съм в гърлото на някоя бутилка и играя ролята на запушалка! Запушил съм със себе си бутилката и не мога да мръдна. Помогни ми, ако можеш!

Карминильо бързо скочи да му помогне и като се водеше по звука, напипа тесния отвор в огромната скала, откъдето като от грамофонна фуния долитаха несвързаните думи на Педро. Успя да улови дясната му ръка, с която се бе вкопчил в ръба на камъка, и задърпа Педро нагоре.

– По-полека, ей, по-полека! – завика Педро. – Ох, боли, ще ми строшиш всичките кости!

Но Карминильо продължи да го тегли, докато извлече цялото му тяло навън. В момента, когато Педро, проклинайки Африка, пещерите, лъвовете, жаждата за авантюри, циганина и целия свят, опипваше изправен с две ръце тялото си, нещо забоботи под земята. Изведнъж скалата, на която стояха двамата испанци, се разтресе като от треска. Младите хора не можаха да се задържат на краката си, паднаха и се затъркаляха. По пътя им се изпречиха шубраци и те инстинктивно се хванаха за бодливите им клони. Тъмното нощно небе се озари от гигантска мълния и ечна страшен гръм.

– Светът ли свършва? – не спираше да бърби Педро.

– Избухна барутът в нашата пещера! – отвърна вече успокоен Карминильо. – Пожарът е стигнал до проклетите сандъци и е подпалил барута. Господи, какво ли е станало с Цамора?

Той се изправи в цял ръст и с разтревожен глас извика:

– Цамора! Цамора! Къде си?

В отговор долетя също такъв разтревожен глас:

– Карминильо, тук ли си, Карминильо!

Като изпод земята се появи странна фигура. Напомняше допотопно чудовище със дълга змийска шия, с гърбица и тънки крака.

– Господи, помилуй! Изчезвай, призракo адски! – забърба отново Педро, като се дърпаше уплашено назад.

– Не се безпокой, Педро! Това е камила! А на седлото ѝ е Цамора, не виждаш ли? – успокояваше го Карминильо.

И наистина, на десетина крачки от нашите герои стоеше една мехари, или бързоходна камила, а на гърба ѝ, върху красиво, разкошно

седло, се бе настанила младата хитана. Янко с начумерено лице и искрящи от злоба очи държеше камилата за юздата. Червеникавата светлина на късно изгряващата луна осветяваше тая причудливо-призрачна сцена.

– Ти си жива, Цамора! – щастлив извика Карминильо.

– Да, жива и здрава съм! Но ако знаеш какво преживяхме!... – каза циганката и скочи от седлото.

– Сеньори! – прекъсна радостния изблик на Цамора циганинът. – Не можем ли да отложим обясненията за по-удобно време? Трябва час по-скоро да напуснем това място. Избягалият арабин ще вдигне на крак цялата околност и тогава накъде?

– Какъв арабин? – попита Карминильо.

– Другарят на тоя, чиято е тая камила – отвърна циганинът.

– А къде е той?

Янко само кимна към една стръмна скала.

– Ти го хвърли оттам? – попита отново Карминильо.

– После! После ще ви разкажа всичко, което се случи. Сега да бягаме!

Цамора възседна камилата. Мъжете бързо закрачиха след нея. Луната се издигаше все по-високо и озаряваше дивите скали, гъстите храсталаци, развълнуваното море, което мятеше беловърхи вълни към малкия залив, отрупан с парчета от загиналата „Кабилия“.

II

Бегълците не успяха да се отдалечат много от мястото, където бяха излезли на повърхността на земята. Луната се скри зад облак, пътеката, по която се движеха, скоро се изгуби в хрусталака. На всяка крачка зейваха трапища, които препречваха пътя им и затова Карминильо реши да спрат и пренощуват тук, а на разсъмване да се ориентират накъде да поемат. Да се пали огън бе немислимо: светлината можеше да привлече туземците.

Педро, изморен от пълзенето по скалите, се покри с наметалото си и веднага задряма. Янко също легна и скоро захърка. Но нито Цамора, нито Карминильо можеха да заспят. Те седнаха един до друг и тихо започнаха да си говорят. Цамора набързо му разказа преживяванията си при излизането от лабиринта.

„Още от първата пещера ние без особен труд преминахме по подземния коридор във втората пещера – разказваше момичето. – Тук чухме рева на вълните, които гневно се разбиваха о скалите. Видяхме, че подът на пещерата, покрит с водорасли, се издига и люлее равномерно: значи пещерата бе свързана с морето чрез тунел и приливът я наводняваше. Можехме да се движим само по ръба, който се спускаше към дъното. Пръв слезе Янко, аз останах на скалата. Но едва Янко бе направил няколко крачки по ръба, когато аз извиках с все сила: пред очите ми като че ставаше някакво чудо. Плаващите водорасли се размърдаха и от водата се показва някаква отвратителна конична глава с яростни пламтящи очи.

Моят вик стресна Янко, който до този момент не бе видял заплашващата го опасност. За бягане бе късно, отстъпленето бе невъзможно. Огромната змия с тяло, дебело като греда, се изви подобно на стоманена пружина и се хвърли върху Янко, като се опитваше да го обвие и го отвлече във водата. Янко успя да извади ножа си, но змията вече го бе обвила плътно. Закипя бясна борба между човека и чудовището.

Въпреки че държах пушка, не ми бе възможно да стрелям, защото човекът и змията се бяха превърнали в една топка. Янко ревеше бясно, змията съскаше и отваряше страшната си уста. В миг блесна нож, бликна кръв, Янко нанасяше ударите си бързо един след друг. Най-сетне ножът успя да се заби под главата на змията и да пререже гърлото ѝ. Пръстените се отпуснаха, тялото на змията се смъкна по скалата и

плъсна във водата, където още дълго се мята, пляскайки с опашка по водораслите.

Макар опасността да бе минала, дълго не можах да се успокоя. Янко толкова се бе изтощил в тая битка, че с голям труд успя да се изкачи горе, където още стоях. Дълго лежа край мен, без да може да помръдне.

От тая пещера след известно време ние се промъкнахме през тесен коридор в друга, която бе малко по-близо до повърхността на земята. Но тук ни очакваше друга опасност: едва бяхме тръгнали, и стените като че ли оживяха, размърдаха се, заговориха с хиляди гласове. Не можахме веднага да разберем какво бе това, но викът на Янко ме извади от унеса. Това бяха десетки хиляди червени плъхове, които скачаха по дъното на пещерата, изскачаха от всяка дупка с отвратителен писък, катереха се по стените, падаха и отново се качваха. Появата ни в тяхното царство вдигна плъховете на крак. А свежият въздух, който проникваше в пещерата през изхода, показваше колко сме близо до повърхността, тоест колко скорошно е спасението. Но щом понечехме да тръгнем, и плъховете се нахвърляха върху нас. Те падаха от стените и се катереха по дърехите ни.

С погнуса ги събарях от себе си, като ги удрях с приклада, стъпквах ги и ги стрелях. Янко разчистваше пътя с ножа си, но на мястото на десетките убити плъхове идваха стотици други и заплашваха да ни унищожат, когато ни оставаше да направим само няколко крачки, за да излезем на свобода.

Тогава ни хрумна нещо. С героични усилия събрахме купчина суха трева, запалихме я и я хвърлихме там, където събраните накуп плъхове преграждаха пътя ни. Огънят наистина изплаши плъховете. Те се разбягаха, а ние, задушавани от дима, тичахме по коридора, докато най-сетне успяхме да излезем на открито.

Излезли навън, ние се огледахме. Долу, в пещерата, всичко гореше и в огъня се мяташе многобройната армия на плъховете.

Но едва спасени от плъховете, ни очакваше нова неприятна изненада. Сега разбрахме какво бе направила запалената трева: огънят се спускаше по стените на пещерата там, откъдето бяхме дошли, и където бяхте останали вие.

– Янко – виках аз отчаяно. – Какво направихме, Янко! Ние убихме другарите си! Испанците ще изгорят в пещерата!

– Не се безпокой! Те ще намерят изход и ще излязат към морето – опитваше се да ме успокои той.

Но ми се стори, че погледът му издава някаква зловеща радост.

Поисках да се хвърля в огъня и да ви потърся, да ви помогна... Или... или да загина с вас!“

– Бедното, момиче! – трогнат отвърна Карминильо и сложи ръка върху рамото на хитаната.

Тя му отвърна с лъчезарна усмивка. Нейде в тъмнината някой заскърца със зъби. Цамора се послуша и когато отново настъпи тишина, продължи своя разказ:

„Янко ме успокояваше. Смяташе, че не трябва да се отчайвам.

– Ще видиш, че тия хора ще излязат на по-безопасно място от нас – уверяваше ме той. – Те умеят да излизат сухи от водата и живи от огъня.

– Не, Янко! Ти съзнателно уби моите другари! Не мога да те гледам! Мразя те!

– Но ти си луда? – отвръщаше ми Янко. – Нима не видя как стана всичко? Как според теб трябваше да се спасим от яростта на плъховете? Напразно се тревожиш! Ще видиш, че всичко ще свърши добре! Но защо трябва да се измъчваш заради испанците, когато трябва да мислим за нашето спасение?

В това време недалеч от мястото, където бяхме, се чува тревожни гласове. Веднага се скрихме в гората. При бледата светлина на току-що изгрялата луна видяхме група араби, които се движеха по склона, възседнали камили. Ездачите бяха въоръжени само с дълги копия и ятагани. Всеки миг можеха да ни открият. Тогава Янко грабна ножа си и го хвърли.

Ние, циганите, още от ранно детство овладяваме изкуството да хвърляме и въртим нож; и постигаме завидни резултати. Янко се слави като един от най-добрите майстори на наваха. Той може двайсет пъти наред да уцели определено място с острието на нож, и то от разстояние трийсет-четирийсет крачки.

Ножът блесна във въздуха. Само след миг по-близкият до нас ездач се строполи от своята мехари. Другият в миг обърна камилата и без да се погрижи за другаря си, отлетя като вихър. Тогава Янко изскочи от хралалака, улови камилата на убития и я доведе.

– Да се махаме веднага от тука! – настоя той. – Аз зная едно скривалище, където ще ни приемат и нахранят. Познавам хора, които ще ни помогнат, Цамора, да намерим твоя талисман!

Но аз не исках и да чуя. Не можех да повярвам, че вие, двамата испанци, сте загинали. И се оказах права. Много скоро, докато се лутахте из хралалаците в мъглата, чух твоя вик за помощ, Карминильо. Това е, приятелю, нашата одисея.“

Карминильо отново сложи топла длан върху рамото на момичето и развълнувано каза:

– Разказът ти е трогателен. Не го преживявай отново... Но, чуй ме, Цамора. Нямам право да се меся във вашите работи, но защо ме смятате за чужд? Защо не ме приемате – ти и твоето племе?

Циганката трепна и впи очи в испанеца. Карминильо продължи със същия приятелски тон, с глас, който изпълваше момичето с пълно доверие:

– Ти виждаш какво те чака в тоя забравен от хората и от Бога край. Виждаш, че още от първите крачки те заплашват най-различни опасности, борбата с които може да се окаже не по силите ти. Само за двайсет и четири часа ние преживяхме толкова, колкото други не биха преживели въобще – дори за дълги години. А какво ни чака занаяпред, един Господ Бог знае. Скитане по гори и дебри, населени с кръвожадни и незнаещи милост рифиоти. Ужасните опасности, които още не сме достатъчно преценили, опасностите, които преживяхме досега, са може би само прелюдия. Лошото може би е занаяпред. Та сега искам да те попитам, Цамора. В името на какво се върши всичко това?

Хитаната млъчеше. Като не дочака отговор, Карминильо добави:

– Зная, ти казваше, че търсиш някакъв фантазмагоричен талисман, останал от легендарен вожд на вашето племе, погребан на върха на планината Гуругу. Но защо, за Бога, ти е този талисман?

– Защо ли? – нетърпеливо сви рамене момичето.

– Да, защо ти е? Нима не би могла да живееш без този талисман? Сигурна ли си, че ще ти донесе щастие?

– Ти нищо не знаеш! – замислено изрече хитаната. – Нали не си от нашето племе, затова не познаваш и неговите нрави, обичаи, нашите традиции...

– Които отдавна са погребани, отдавна са отживели времето си – намеси се Карминильо.

– Не, те са все още живи! – страстно извика момичето. – И като стисна ръце, тихо добави: – Аз имам право! Длъжна съм да го сторя, за да бъда царицата на племето в Испания!

– Нужно ли ти е това? Толкова ли си честолюбива? – тъжно проду-ма Карминильо, като дръпна ръката си от рамото на момичето.

Очите на хитаната гневно блеснаха. Скръбна сянка помрачи прекрасното й лице.

– Ти не си от нашето племе, приятелю – едва издума тя с преливащ от съжаление глас. – Аз нямам право да те посвещавам в нашите тайни,

в тайните на племето. Някога може би ще узнаеш всичко... ако пожелаеш... Засега мога да ти кажа само това: или талисманът, или смърт! Задоволи се с това и не ме разпитвай повече!

– О, не! Разкажи ми всичко! – отвърна енергично Карминильо.

– Може би ти е дотегнало да вървиш с мен, да ми помагаш...

– Не ми е дотегнало!

– Знаеш, че не съм те обвързала нито с клетва, нито с някакво обещание...

– Но защо говориш така?

– Когато се запознахме в Гренада и ти... ти се заинтересува от моята съдба, аз ти заявих открито, че ми предстои да изпълня една много трудна, почти неизпълнима задача. Тогава ми обеща да ми помогнеш за нейното осъществяване.

– Да, така беше.

– Аз те разубеждавах, като ти сочех всичките опасности, които може би ще срещнем, но ти настоя на своето и ме последва.

– И не съжалявам за това.

– Да, но ако днес, разколебан, ти ме напуснеш, аз ще кажа само едно: той е прав.

– Не съм и мислил да те напусна, Цамора! – отвърна ѝ Карминильо.

– Исках да ти предложа, поради огромните опасности, да се откажеш от твоя талисман.

– Без талисмана аз не мога да се завърна в Испания! – мрачно отвърна Цамора. – Или талисманът, или смърт!

– Тогава нека бъде, както ти желаеш! Аз няма да те оставя, докато не разбере, че си в пълна безопасност.

– Благодаря ти, приятелю. И повярвай, ние ще останем живи, ще преодолеем всички трудности и ще се върнем в родината.

– Възхищавам ти се!

– Слънцето изгрява. Нощта отмина, идва денят. Да вървим! – подкани го хитаната.

Педро, прозявайки се, се надигна от не твърде удобното си легло.

– Ех, как бих пийнал сега едно топло кафенце! – избъбра замечтано. – Пък и една цигарка нямаше да ми дойде в повече...

– Цигари имам още! – обади се Карминильо. – А колкото до кафето, съжалявам. Не мога да ги помогна. Но потрай. Като отидем в Мелила, там сигурно ще намерим и кафе...

– Е, е! Пак започваш да ме поучаваш. А къде е четвъртият член на благородната компания?

– Аз съм тук, сеньор! – обади се Янко, като тръгваше към камилата. Но само след миг се чу отчаяният му вик: – Стой, стой, разбойнико! Какво правиш? Ето ти наградата!

И в същия миг гръм разцепи тишината.

Всички скочиха и с пригответни пушки изтичаха при циганина.

– Какво се е случило? – попита Карминильо.

– Ето, ето го! Стреляйте, стреляйте! О ти, гнусен убиец! – викаше Янко.

– Кой е гнусният убиец?

– Арабинът със сиво наметало. Искаше да убие нашата мехари. Ако не бях дошъл навреме... И все пак е успял да отсече единия крак на камилата.

Смъртно изплашената мехари се мяташе и огласяше всичко наоколо с жални стонове. От очите ѝ капеха едри сълзи. От левия заден крак като от фонтан бликаше яркочервена кръв. След минута камилата тежко се строполи на земята и издъхна.

– Пропълзлял е като змия, като гаден скорпион и е убил нашата камила. Сега бяга нататък...

Карминильо се втурна в посоката, която му показва циганинът, но колкото и да се взираше, не откри каквато и да било следа от бягащия арабин.

– Много лошо! – избъбра загрижено Карминильо. – С помощта на камилата бихме стигнали за три дни върха на Гуругу. А сега едва ли ще бъдем там и след седмица.

– Все пак ще стигнем – чу се решителният глас на хитаната. – Камилата не ни бе необходима. Ние нямаме никакъв товар. А щеше да бъде срамно да яздя, когато другите вървят пеш. Хайде, сеньори! Тръгвайте. Аз ще ви докажа, че жените от моето племе в нищо не отстъпват на мъжете!

Малката група потегли към вътрешността на страната. След два-три часа пътуване, или по-точно, почти безспирно изкачване, нашите пътници спряха за почивка. В торбата на мълчаливия Янко се намериха войнишки сухари. Карминильо с ловко запратен камък свали от един клон някаква птица, която се оказа африкански фазан. Злополучният горски красавец набързо бе оскубан и изкормен. Запалиха огън и го опекоха. Месото му беше жилаво, но вълчият апетит не обръщаше внимание на това и скоро от фазана останаха само добре оглозгани костици.

Като свърши със своя дял, Педро започна да се оглежда, като че търсеше нещо.

– Търсиш ли нещо? – попита го Карминильо.

– Гледам дали няма наблизно някоя сладкарница. Свикнал съм след печеното непременно да има и десерт.

– Почакай, струва ми се, че ще мога да ти намеря нещо подходящо – засмя се Карминильо. – Значи ти трябва нещо сладичко? Малко мед би ли те задоволил, лакомчо?

– Мед ли? Че откъде ще намериш тук мед? – трепна Педро.

– Ако не се лъжа, медът е само на две крачки оттук.

– Къде? Къде? Никаква пчела не се вижда! Ти се шегуваш нещо.

– Ни най-малко! Не помня да съм ти обещавал, че ще те гощавам с пчелен мед. Но тук можеш да се задоволиш с меда на мравките.

По лицето на младия юрист се появи горчиво разочарование.

– Тъй си и знаех – тъжно отвърна той. – Не ти прилича, Карминильо! Обещаваш мед, а след това предлагаш някаква гадост!

– Не бързай да се отчайваш – успокои го другарят му. – Първо опитай този мед, прецени дали го бива, пък сетне решавай дали да се оплакваш!

– А къде ще намериш този мравчи мед? – полюбопитства Педро.

– Ето в тая купчина.

– Та това е мравуняк!

– Да, така е – отвърна Карминильо и силно удари с ножа си един неголям конус, който се издигаше на няколко крачки от тях.

Острата стомана сякаш разряза топка масло и свали върха на конуса.

– А медът къде е? – нетърпеливо попита Педро. – Освен големи и малки мравки и тия отвратителни личинки, с които могат да се хранят славеите, друго нищо няма.

– Грещиш! – отвърна Карминильо. – Виждаш ли ето тия мравки?

– Тия ли? Дето са се надули като болни от воднянка? Ама че гадост!

– Да, това е именно африканският мед. Гледай сега как се яде.

И Карминильо извади от гнездото десетина огромни черни мравки. Издут беше само коремът, докато предната част на тялото и малката главичка имаха миниатюрни размери. Всъщност гърдите и главата като че ли принадлежаха на някакво друго животно. Като откъсна главата с пръсти, Карминильо пхна корема на мравката в устата си.

– Какво правиш? – изплаши се Педро.

– Ям мед! – спокойно отвърна инженерът. – Опитай и ти, пък тогава ще видим какво ще кажеш!

Недоверчиво и нерешително юристът последва примера му. Но едва пъхнал в устата си тялото на насекомото, и той с възхита извика:

– О, Света Богородице! Та това наистина е мед! Сто пъти по-сладък от онзи, който познаваме!

И започна безпощадно да унищожава необикновените медоносни африкански мравки. Обаче Карминильо не му позволи да се наслади докрай на мравчия мед.

– Достатъчно! Достатъчно! – спря го той. – Нека бъдем умерени.

– Защо? – попита го Педро, като лакомо поглеждаше безпомощно сновящите мравки.

– Този мед, приятелю – наставнически добави Карминильо, – има определени свойства и предизвиква силна реакция. У мнозина, дори при незначителна доза, могат да се появят червени пъпки по тялото, тоест ортикария.

– Ами да, това е от мравчия мед! Сигурно има и мравчена киселина? – изплашено попита Педро.

– От мравчия мед ти можеш да се опиеш, както от цяла бутилка ракия. А какво ще те правим тогава? Не забравяй, че сме в страна, където нямаме приятели, а враговете ни са колкото искаш и трябва да сме нащрек!

С въздишка Педро се подчини на тоя разумен съвет. Продължиха да вървят напред, като се промъкваха през храсталаците. Едва бяха изминали и неколкостотин крачки, когато Янко даде сигнал да спрат.

– Какво има? – шепнешком го попита Карминильо, като го доближи.

– Араби! Рифиоти! – отвърна тихо циганинът. – Цял отряд! И да не се казвам Янко, ако тоя отряд не е тръгнал да търси именно нас. Отпред, както виждам, на мехари е същият арабин, чийто приятел убих миналата нощ. Позна ли го, Цамора?

Като прилекна на едно коляно, циганинът посочи с ръка към оная страна, където далеч надолу, по склоновете, бавно като змия се движеше голям отряд арабски конници. Сред отряда се различаваше забулена с качулка фигура, качена върху красива мехари.

– Да бягаме! – каза в настъпилото мълчание Карминильо. – След не повече от четвърт час те ще бъдат тук и ако не успеем да се скрием, край на нашето пътуване.

– Познавам тия места – обади се Янко. – Тук наблизо, върху гребена на тая скала, има една кула, така й казват, това е гроб на един марабут, свещено място. Там живее една жена от нашето племе, която

арабите смятат за магьосница. Ако се доберем до нея, преди да са открили следите ни, тогава може би ще се спасим.

– Но как ще стигнем там? Ще ни трябват крила – поклати глава Педро.

Карминильо на свой ред разгледа огромната стена, която се изпречваше на пътя им. Изпърво погледът му бе угрижен, но скоро засия.

– Глупости! – отвърна решително той. – Комото е мил животът, няма нужда от крила. Смятам, че ще можем да се изкачим на скалата.

– Да, но как? – като се почесваше по тила, попита Педро.

– Засрами се! Станал си неузнаваем! – отвърна Карминильо. – Не си ли спомняш като юноши как се катерехте като котки? Не помниш ли? Е, нашите планини не отстъпват на африканските скали. Виж! Ето нещо като пътека, по която ще можем, макар и трудно и не без риск, да се изкачим.

– Може би на небето? – засмя се Педро на находчивостта си. – Ти забрави, че с нас е и Цамора.

– За мен не се безпокойте, сеньори! – бързо отвърна момичето. – Аз съм свикнала със скитничеството и с рисковете. Където минете вие, мъжете, там спокойно ще мога да мина и аз, хитаната танцувачка.

И бегълците запълзяха по почти отвесната скала, като използваша всяка издатина, всяка дупка, всяка вейка на израслите из пукнатините дръвчета. Не може да се каже, че изкачването бе леко: почти всеки момент рискуваха да паднат от главоломна височина.

Янко се катереше най-отпред. След него бе Карминильо, който разчистваше пътя за следващата го хитана, като ѝ помагаше.

Шествието завършваше Педро.

Не малко труд положи и той, за да помага на Цамора при трудното катерене, и неведнъж момичето, стъпило със стройния си крак върху рамото на Педро, увисваше във въздуха, поддържано от силната ръка на Карминильо. Но всичко си има своя край. Свърши се и това ужасно изкачване.

Напълно изтощени, с разтуптени сърца, с премрежени от умората погледи, най-сетне бегълците стигнаха полянката на върха.

Да направят и крачка повече, те нямаша сили.

Само Янко, като си отпочина малко, каза, че може да продължи нататък.

– Ще отида да разузная! – предложи той. – Искам да видя жива ли е Царицата на ветровете. Може да я няма и тогава не ще можем да се приютим в нейната кула.

Никой не възрази на разумното предложение на циганина и Янко изчезна в хрусталака. Другарите му останаха да го дочакат на малката полянка, откъдето се откриваше широк изглед към морския бряг.

Изведнъж те забелязаха в морето две точки.

Като се вгледа в тях, Карминильо възкликна:

– Но това са нашите канонерки! И струва ми се, те са много наблизо! Само да извикам, и ще ме чуят. А може би има двайсетина километра до тях... Сякаш се движат към брега и може би ще минат близо до него, но от това няма да ни стане по-леко.

Цамора докосна рамото му с върха на пръстите си и като се усмихна, каза:

– Приятелю, не се отчайвай! Знаеш, че ние, хитаните, имаме чудния дар да предвиждаме бъдещето! Ако искаш, аз ще ти кажа какво ни очаква с теб. Да извадя ли картите? Те ще ни кажат всичко. Разчитай на мое-то гадаене.

И тя майсторски разхвърли картите върху тревата, наведе се над тях и зашепна нещо.

– Е, казвай де! – обърна се към нея Карминильо. Веждите ѝ се сключиха. Красивите ѝ устни трепнаха.

– Кръв! Кръв!... – тихо изрече тя.

– Не е много приятно това, което виждаш... Значи, ще ме убият!...

– Не, приятелю! Бъдещият ти живот е изпълнен с цяла верига събития. Ти ще имаш жена, която ще е готова да жертва живота си за теб. Ще имаш деца и ще доживееш да видиш и внучета. Значи ще живееш доста дълго.

– Благодаря и за толкова! – разсеяно се обади Карминильо.

– Гледай и на мен! – помоли я Педро.

Цамора отново пръсна картите по тревата, дълго ги гледа и весело се засмя.

– Защо се смееш? – нетърпеливо я попита Педро.

– Защото ми е смешно. И теб също те очаква дълъг живот – отвърна циганката.

– Да. И друго?

– Ще се ползваш с всеобщо уважение.

– Чудесно!

– Но никога нито едно женско сърце не ще забие за теб.

– Така ли? Защо е тази немилост?

– Не зная! Може би затова, защото не си нито студен, нито горещ, а само топъл, приятелю. Е, и главата ти е заета с най-различни мисли...

– За ядене и пиене, нали? – с усмивка издаде тайната си другарят на Карминильо.

През това време Янко бързо се промъкваше между храсталците с ловкостта на гущер. Движеше се почти по права линия, което показваше, че пътят му е добре познат.

Спусна се в един дол, изкатери се по стръмния му бряг, стигна до една скала, която му препречваше пътя, и се намери на билото ѝ. Зад нея се криеше чаровен кът с богата субтропична растителност, кът, в който влагата бе спомогнала за тази растителна красота.

Точно насреща му, върху уединена могила, се издигаше оригинално здание с арабска архитектура. То имаше кубична форма с объл покрив, а отстрани изглеждаше като дебела бяла колона. Но всъщност това съвсем не бе колона, а полуразрушено минаре.

– Сиза Саба е у дома си! – отдъхна си Янко, като видя, че от някакъв широк комин се издига синкав дим.

Той изсвири с уста. На прага тутакси се показа гърбава бабичка с бронзово набръчкано лице и с яркочервена забрадка. Янко чу нейния дрезгав глас:

– Ти ли си, синко? Върна се най-после! Ела, ела тук! Циганинът бързо се спусна надолу по пътя, който водеше от върха на скалата към дома на бабичката. Сиза Саба сърдечно го посрещна.

– Очаквах те, синко! – каза му тя зарадвано. – Откак беше тук за последен път и ми донесе новини от нашето племе, измина много време. Трудно за мене време. Защо толкова дълго не ме споходи? Нали знаеш, че те обичам като свое дете! Ти толкова много приличаш на покойния Журба, Янко. Понякога ми се струва, че не си Янко, а Журба, който се удави с екипажа на своята платноходка... Кажми какво те води тук, синко?

– Работа, майко Саба! Сериозна работа. Сега при тебе няма никой, нали?

– Та кой може да бъде при мене? Глупавите араби се боят да идват тук. Те вярват, че съм Жена на ветровете и Царица на градушката, и се боят, боят се от бедната баба. Хахаха! Но така е по-добре. Иначе тия разбойници отдавна да са ме убили, ако не се плашеха от моите магии. Надявам се, сине, че ти нямаш нужда нито от моите гадания, нито от моите магьосничества. Но защо си толкова тъжен?

Като я прегърна през рамо, Янко отвърна:

– Да гадая аз мога не по-лошо от тебе, Саба. И не по-лошо от теб мога да правя заклинания... Но сега имам нужда от твоята помощ и без

нея трудно ще мога да се справя.

– Кажи, с какво мога да ти помогна?

– Нека влезем вътре, майко.

Бабата го въведе в кулата, покани го да седне на една скамейка, покрита с пъстра покривка, сложи на масата чиния с някаква гозба с остър аромат и стомничка с вино.

Като утоли глада и жаждата си, Янко заговори:

– Нося ти привет, майко, от твоя народ!

– Благодаря ти, сине! Нима има още хора, които помнят Сиза Саба?

– Не са много, майко, но тия, които те помнят, са много привързани към теб. Поздравява те и твоят роднина Архаз, нашият вожд.

– Благодаря на Архаз. Той е умен вожд.

– Именно той има нужда от твоята помощ, майко!

– Готова съм да услужа на Архаз. Кажи, какво иска?

– Племето отново е заплашено от позор, майко. Едно от децата на Месеца, от рода на Цамора – египтянката, иска да напусне племето.

– Убийте я!

– Правнучката на египтянката, майко! Ти си забравила нашия закон!

– Да, да, наистина, синко! Забравила съм нашия стар закон. Вярно е, че тия, в жилите на които тече капка от кръвта на египтянката – Майката на тайните – са неприкосновени. Но тогава не позволявайте на момчето от дома на Аменхотеп да напусне племето.

– Трудно е, майко! Времената се измениха. Вече не живеем, както са живели нашите прадеди. Половината от племето не ще приеме и най-малко насилие над дъщерята на Високия дом.

– Омъжете непокорната за някой сродник и мъжът ѝ ще я накара да се откаже от мечтата си за свобода!

– Тя няма да се съгласи, майко. Гордо момиче е, не ще се подчини на мъж, когото не обича. Освен това, майко...

– Какво още има?

– Тя познава закона на Седемте племена, майко! Знае за талисмана и какви права дава той на вожд на Седемте съединени племена: циганите на Испания, Египет, Абисиния, страната на Полумесеца, страната на Лъва и на Слънцето, на Унгария и на Русия.

– Но тя не знае къде да търси този талисман?

– Знае, майко! Тя държи в ръцете си Свещената кърпа на царицата на Седемте племена, върху която са извезани тайните знаци – планът на мястото, където е погребан вождът на Седемте племена. Той е тук,

майко, на върха Гуругу.

– Тогава какво искаш от мен, синко?

– Да ми помогнеш, майко! Ето, слушай! Това момиче иска да напусне племето. За тази цел ще трябва да стане царица на циганите в Испания, което ще рече да изпълни закона и да се сдобие с талисмана, погребан в гроба на Седемте племена. Момичето има двама помощници – испанци студенти, потомци на онези хидалго, които са горили нашите прадеди на клади. Трябва да премахнем непременно тия испанци. Тогава може би, майко, Цамора ще се откаже да напусне племето и ще си вземе мъж от нашия род.

– Тебе ли, синко?

– Защо не, майко? Аз съм ѝ млечен брат! Обичам я и ще съумея да я завладея!

– Разбрах, синко. Значи най-напред ще трябва да унищожим двамата испанци. Но защо досега не си сторил това?

– Опитих се, но не успях. Веднъж в хотела, където бяхме отседнали, пуснах в стаята им куп скорпиони, но те успяха да открият гадините и ги унищожиха. Друг път наех един убиец да им види сметката, но... Поне единият да бе паднал...

– Тоя, комуто Цамора е подарила сърцето си ли? Янко скръцна със зъби и мълчаливо поклати глава:

– Глупакът сбъркал и убил някакъв чужденец, за което го и обесиха – добави той. – Сам на два пъти исках да се разправа с тях по пътя. Но те умело се изплъзваха. Като че ли дяволът ги пази! Вчера например запалих сухата трева в пещерата, където се бяха скрили, и мислех, че непременно поне ще се задушат, но те намерили Двойната тръба и се измъкнали на повърхността. С една дума, те са наблизко, майко.

– И момичето ли е с тях?

– Да, но с момичето ти нямаш работа. Ще ми помогнеш да унищожим само испанците! Останала сама в чужда земя, тя ще потърси моята помощ и аз ще бъда за нея това, което бях преди. Нямам ли право? Нима не съм по-хубав от тия испанци? Не съм ли богат като принц? Не произхождам ли от древен род на вождове? Рано или късно и аз бих могъл да стана вожд на циганите в Испания и да се ползвам от царските почести на всички деца на старото загинало царство.

– Така, така, синко! – отвърна монотонно бабата, като отмерено клатеше побелялата си глава. – Ти ще станеш вожд и тебе те чакат царски почести! Ще ти помогна да премахнеш враговете си. Ако искаш, аз ще упоя момичето с такава билка, та да лудее само по тебе!

– Не забравяй, че е дъщеря на Високия дом, майко.

– Да, да! Вярно! Но как смяташ да унищожим испанците?

– Насочи срещу тях рифиотите! Планинските разбойници ще изпият кръвта на моите врагове.

– Добре, синко. А сега си почини. Ще обмисля всичко необходимо. Твоята стара майка ще се погрижи за всичко, сине! Талисманът на вожда на Седемте племена ще си остане в неговия гроб. Момичето ще стане твоя жена или твоя наложница, както ти пожелаеш, испанците ще загинат!

– Испанците ще загинат! – като ехо отвърна Янко и отново започна да яде.

След четвърт час той напусна кулата на магьосницата, като предварително уговори с нея плана за предаването на Карминильо и Педро в ръцете на рифиотите.

III

– Е, сеньори, как ви се вижда домакинята? Въпросът бе зададен от Карминильо, застанал сред кулата на Господарката на ветровете. Дотук бегълците бяха благополучно доведени от Янко. Бабата ги прие сърдечно като скъпи и близки хора. Бог знае откъде бе намерила тя храна за гостите, но те не можеха да се оплачат нито от недостиг, нито от специалния ѝ вкус.

Особено ласкава бе бабата към Цамора.

– Какво хубаво момиче! – шепнеше тя, взирайки се в очите на хитаната. – Красива си като царица! Ти си разкошната роза на Египет! Щастлив ще бъде тоя, който ще те нарече своя, цвете на Изтока! Сигурно в твоите вени тече древна царска кръв, огън на моята душа! Пий и се храни, дете мое! Под този покрив ти можеш да бъдеш така сигурна, както под бащиния си покрив, както в прегръдката на родната си майка.

Но всичките тези любезности не трогнаха момичето. Нейният безпогрешен инстинкт долавяше, че думите на бабата са отрова, а ласките ѝ – лъжа.

Когато гостите се нахраниха, бабата приготви леглата им.

– Спете спокойно, деца! – каза тя. – Тук никаква опасност не ви заплашва. Пък и аз ще пазя вашия покой. Ще трябва да пребродя гората и долината, за да събера нощни треви и билки.

И Сиза Саба се измъкна от кулата. След нея, уж да разгледа околността, излезе и Янко.

Едва затихнаха стъпките им и Карминильо, който през всичкото време зорко наблюдаваше бабата, се обърна към другарите си:

– Ама че тайнствена баба!

– Баба първо качество! – лениво се обади Педро. – Само с какви деликатеси ни нагости, дете през живота си едва ли ще вкуся повече. Странно обаче откъде има всичко това в тия пушинаци? Ако някога забогатеея, ще я взема за готвачка, за да смайвам гостите си със странните ѝ ястия.

– А ти какво ще кажеш, Цамора? – обърна се Карминильо към хитаната.

– Нищо! – отвърна сдържано момичето. – Ние сме в дома на тая жена, ядохме нейния хляб и това не ми дава право да говоря каквото и да било лошо за нея. Но ако трябва да бъде откровена, ще трябва да кажа,

че никак не ми харесва. Езикът ѝ е лъжлив и отровен като езика на змията.

– И на мен ми се стори фалшива! – загрижено потвърди мнението на хитаната Карминильо. – Но Янко се кълне, че можем да разчитаме напълно на нея. Че тук сме в пълна безопасност. И да си призная, в момента се чувствам толкова изморен, че веднага бих заспал.

Всичките налягаха и угасиха лампата. Всеки сложи до себе си оръжието за всеки случай. Легнаха, без да се събличат.

Изминаха няколко минути. Цамора предпазливо се надигна и се огледа. Педро спеше с полуотворена уста и шумно хъркаше. Карминильо бе легнал по гръб, със скръстени ръце на гърдите и напомняше антична статуя.

Хитаната тихо се наведе над него и сложи устни върху неговото високо чело.

– Спи, скъпи, спи! – пошепна тя. – Аз няма да спя, за да пазя покоя ти. Ако потрябва, ще дам кръвта на сърцето си до последна капчица. Осъждаш ме, че съм тръгнала да търся тайнствения талисман. Но ти не знаеш защо толкова ми е нужен този талисман, тази толкова ненужна на пръв поглед играчка.

И хитаната, като въздъхна, отново се наведе над испанеца и го целуна.

Карминильо леко трепна, но не отвори очи. Сънят му, млад и здрав, бе тъй дълбок, че дори горещите целувки на циганката в този момент не бяха в състояние да го събудят.

Като се убеди в дълбокия сън на Карминильо, Цамора взе от пода своята пушка и като сянка се измъкна от кулата. Бе тиха нощ. Гъст мрак покриваше всичко наоколо. Само отдалеч долиташе от време на време вик на нощна птица, а когато ветрецът подухнеше, донасяше и далечния стон на морето.

Цамора обиколи кулата, като се взираше в нощта, озарена от бледата светлина на луната. Изведнъж тя замря. Застина като каменна статуя.

Острият ѝ слух долови далечен тропот на копита, конско цвилене и дрънкане на оръжие.

– Идат! – пошепна в трепетен страх. – Проклятие! Бабата ни е предала! Тя измени на тия, които по закона за гостоприемството трябваше да брани с цената на своя живот!

И смелото момиче се вслуша още по-внимателно.

– Да, ето, все по-близо и по-близо се чуват конските копита. Издърънка и оръжие!

Като стрела момичето се втурна в кулата и събуди испанците. Педро, пъшкайки и почесвайки се, улови пушката си.

– Ама че работа – изръмжа той. – Сънувах, че седя в някакъв великолепен ресторант и сервитьорът току-що ми бе донесъл най-хубавата патица. Боднах с вилицата порядъчно парче и едва го бях допрял до устата си, когато изведнъж... някой ме побутна доста силничко. Събудих се, без да опитам патицата.

– Нека ти е сладко! – прекъсна го Карминильо. – Кажи едно благодаря на Цамора, задето навреме ни разбуди. Без нейната помощ ние и тримата щяхме да бъдем в положението на патицата от съня ти. Рифиотите са сериозни хора, не обичат да се шегуват с иноверците.

Младите хора изскочиха от кулата и застанаха на площадката пред нея. Цамора вече бе там с пушката си. В низината под хълма, на върха на който се издигаше кулата, се движеха като привидения някакви сенки и Цамора ясно различаваше силуетите на хора и коне. В същия миг и Карминильо видя приближаващите ги врагове.

– Време е! – извика полугласно той. – Не скъпете патроните. Стрелайте в предните ездачи. При рифиотите най-отпред вървят вождовете. Избием ли тях, ще объркаме останалите!

Гръмнаха едновременно. Върху приближаващите се изсипа дъжд от куршуми, които изплашиха конете, те препуснаха в луд бяг, хвърляйки от гърбовете си ездачите.

Мъжете стреляха непрекъснато. Докато един пълнеше, другият изстрелваше вече куршумите. Не отстъпваше на мъжете и красивата хитана. Рифиотите се стъписаха. Те доближиха хълма, но куршумите на неговите защитници не отиваха напразно. Задните конници притискаха тези, които бяха пред тях, те пък се въртяха в кръг, за да избегнат убийствения огън на испанците. Това засили суматохата.

В същия миг се разнесе заповедният вик на шейха. Планинците дръпнаха юздите, пръснаха се на вси страни и след минута долината опустя. Само тук-там се валяха телата на смъртно ранените коне и хора.

– Началото не е лошо! – засмя се Педро, като триеше потта от челото си. – Изглежда, че не са очаквали да сърбат такава попара, каквато сами си надробиха. Няма да им простя, задето заради тях не можах да си изям патицата през нощния гуляй!

– Само насън, приятелю! – засмя се и Карминильо.

– Макари и насън! – обади се Педро. – Какво от това? Понякога насън можеш да вкусиш такива неща, каквито никога не би опитал в нашата студентска столова в Саламанка! Така веднъж сънувам...

Но Педро не можа да разкаже съня си. От върха на съседния хълм се чу изстрел и куршумът отнесе от главата на студента оригиналната му студентска шапка.

– Кълна се, че този изстрел е от маузер! – извика гневно Педро, като се наведе да вземе шапката си.

– Дали не е маузер от нашите? – отвърна Карминильо. – Янко се изгуби заедно с пушката си.

– Мислиш, че Янко е способен да се присъедини към враговете ни? – попита Цамора.

– А защо не? Янко, струва ми се, е способен на всичко!

– Но той ми е като брат и ме обича!

– Даже, струва ми се, повече от брат! – ядосано избъбра Карминильо.

Иронична усмивка се плъзна по устните на момичето:

– Какво от това? Той е циганин, аз съм хитана. Ние сме истинска двойка. За кого друг би могла да се омъжи една бедна циганка?

Карминильо кипна, очите му страшно засвяткаха, но не каза нищо. В същото време изстрелите от съседния хълм продължаваха. Един куршум профуча над главата на Карминильо, друг удари цевта на пушката на Цамора.

– Започва да се сгорещява като пещ, в която се готви голям обяд – обади се Педро. – Какво ще правим по-нататък?

– Всички след мен в кулата! – изкомандва инженерът. Бегълците, прехвърляйки се от камък на камък, стигнаха до вратата на кулата, откъдето по една полусрутена стълба се изкачиха на върха ѝ. Да, Карминильо, у когото се бе пробудил духът на неговите прадеди, някогашните завоеватели на света, наистина умееше да избира най-подходящата позиция.

От върха на кулата нашите герои, добре скрити и защитени от дебелите ѝ стени, можеха отлично да виждат всичко наоколо и да обстрелват врага, където и да се намира.

– Обстрелван те храсталака! – изкомандва Карминильо. – Ако не успеем да изгоним врага оттам, то поне ще го изплашим!

Още след първия залп някой изписка на хълма и изстрелите оттам секнаха.

– Победа! – извика бодро Педро. – Още един такъв успех и ние ще можем... ще можем да си приготвим закуска. Нощта е към своя край и аз съм гладен.

– А аз мисля, че още дълго Ще трябва да караш с оная вечеря, с

която те нагости сънят ти – подигравателно каза Карминильо.

– Протестирам! Всичко друго мога да понеса, но не и да гладувам! – извика живо Педро.

В същия миг върху кулата и върху околните скали като че ли се стовари огнен меч с гигантски размери. Това бе ослепително бляскав лъч, който се издигна от морската повърхност, стигна облаците и веднага се спусна на земята.

– Но това е прожектор! – извика неудържимо Карминильо.

– Вероятно ще е от някой испански военен кораб, който кръжи около тия проклетни брегове! – добави Педро. – Ех, ако милите ни съотечественици можеха да ни изпратят стотина войници и две оръдия!

– На това, мили приятелю, не можем да разчитаме! Да се направи тук десант е равно на лудост. Ние сме на три километра от брега, обаче отрядът, който би се осмелил да дойде дотук, ще трябва да пътува три дни под куршумите на рифиотите.

В този момент над морето се издигна ярко зарево, добре познато на бегълците от последните мигове на пътуването им с „Кабилия“.

– Проклятие! – извика Карминильо. – Милите ни съотечественици стрелят с оръдие.

– По рифиотите ли? – в недоумение попита Педро.

– Изобщо в тая местност. Чули са престрелката и са сметнали за необходимо да ни поздравят с някоя граната.

Едва завърши фразата си, когато с вой и писък долетялата от канонерката граната се заби в хълма. Друга удари единия ъгъл на кулата и отнесе половината от постройката. Парчетата се пръснаха на всички страни, летейки като ураган над кулата.

– Кълна се, че са решили да разрушат кулата! – извика Карминильо.

– Да се спасяваме по-скоро! – и защитниците на кулата в миг се спуснаха по стълбата.

– След мен! По-скоро! По-скоро! – командваше Карминильо, дърпайки Цамора и Педро след себе си надолу по хълма.

Неговият разумен план бе следният. Той знаеше, че след гранатния обстрел рифиотите, които добре познаваха силата и всемогъществото на тези оръдия, щяха да се пръснат надалеч. Щяха да изоставят бегълците испанци. Тъкмо през тия няколко минути на паника те трябваше да се опитат да пробият неприятелския пръстен и да избягат в гората.

Противно на всички очаквания маневрата бе извършена бляскаво. Испанците и хитаната благополучно минаха долината. И в същия момент, когато стигнаха до края на гъсталака, който представляваше все

пак някакво скривалище, изведнъж две гранати от канонерката полетяха към кулата. Първата падна вътре и превърна в куп развалини стаята на Господарката на ветровете, старата магьосница Сиза Саба, втората падна при основите и помете едва държащата се кула.

Като видя струтването на кулата, която допреди миг им служеше за убежище, Педро с черния си хумор отбеляза:

– В какъв каймак бихме се превърнали, ако само с минута бяхме закъснели!

– Стига сме дрънкали! По-бързо, по-бързо! – подкани ги Карминильо, който почти понесе Цамора на ръце. – Ние все още не сме в безопасност!

На канонерката сигурно мислеха, че всичко вече е свършено. След разрушаването на кулата корабът спря стрелбата и се отдалечи от брега. Но щом стрелбата спря, рифиотите се опомниха и се хвърлиха в нова атака. За тяхна изненада обаче защитниците от кулата мълчаха.

Тогава рифиотите, като огледаха развалините на кулата и не намериха никакви следи от бегълците испанци, се пръснаха из околността.

Но час, два, три минаха в преследване и нямаше никакви резултати. Когато слънцето се издигна високо на небосвода, боят се поднови. Планинските разбойници най-сетне намериха своите врагове и ги заобиколиха. Този път изходът на борбата беше предопределен: срещу повече от двеста конници в открита местност да се задържат трима недотам обучени във военното изкуство, макар и въоръжени с превъзходни пушки, беше немислимо. При това, непрестанно отблъсквайки яростните атаки на рифиотите, нашите герои бързо намалиха своя запас от патрони и постепенно стрелбата им започна да става все по-рядка.

– Патроните са на привършване – каза тревожно Цамора.

– При мен има само десетина.

– Моите са още по-малко – допълни и Педро.

– И при мен ще се намерят едва три-четири патрона! – тъжно каза и Карминильо. – Изглежда, че краят ни е дошъл...

– Погледнете! – извика момичето. – Към нас идва парламентьор. Какво може да означава това?

– Вероятно искат да ни направят някакво предложение? Да ги чуем какво ще ни кажат. Не стреляйте!

Строен тъмнолик арабин с красиво бяло наметало, вързал бяла кърпа на своя ятаган, вървеше пред редиците на рифиотите и нещо неразбрано викаше.

Карминильо на свой ред се показа иззад камъните, които им

служеха за прикритие, и размаха носната си кърпа в знак на готовност да преговарят.

– Хей, неверници! – извика им рифиотът на испански. – Съпротивата ви е безполезна! Предайте се!

– Кому?

– На мен!

– Ти кой си?

– Шейхът на рифиотите. От рода Бени Асан Абдала. Прозвището ми е Лъва на рифа – гордо отвърна арабинът. – Името ми е познато на всички испанци в тая страна.

– Много ми е приятно да се запознаем – с ироничен поклон му отвърна Карминильо. – Какво иска от нас знаменитият Лъв на рифа? Защо нападнахте нас, мирните пътешественици?

– Вие сте испански шпиони и сте тук на разузнаване, нали?

– Кой ти е казал, че сме шпиони? – избухна Карминильо.

– Това е лъжа! Ние претърпахме корабокрушение край тези брегове и потърсихме подслон във вашите планини. А вие, вместо да ни се притечете на помощ, ни нападате!

– Езикът ти е измамен като езика на змия! – отвърна арабинът. – Но ти няма да ме измамиш. Аз зная кой си. Казваш се Карминильо да Истмо. Това е името на един от нашите най-отявлени врагове. Ти си син на Франческо да Истмо, инженера, който бе агент на испанското правителство и изкупуваше земята ни.

– Не отричам. Аз наистина съм Карминильо да Истмо – отвърна спокойно испанецът. – Но кълна се в честното си име, че баща ми никога не е бил агент на ничие правителство. Той само искаше да организира във вашите планини голямо предприятие, което да заработи и да обогати целия край. Той беше не враг, а приятел на планинците.

– Но бе испанец, а испанците са наши врагове! Ти вероятно не знаеш, че от няколко дни сме обявили свещена война на испанците.

– Така ли? Ще видим! – високомерно отвърна Карминильо. – Колко струва вашият „свободен народ“ ни стана ясно. Няколко стотици само срещу трима и какво спечелихте?

– Скъпо ще ни платите за жертвите, които дадохме! – почти яростно извика рифиотът.

Карминильо дрезгаво се изсмя.

Рифиотът заскърца със зъби. Хвана пистолета си, но в същия миг цевта на маузера на испанеца се насочи към гърдите му. Арабинът едва успя да овладее яростта си.

– Лаят на кучето не може да оскърби ухото на лъва! – отвърна му надменно арабинът.

– Какво още имаш да ни кажеш? – попита Карминильо. – Търпението ми се изчерпва. Ти не умееш да се държиш цивилизовано. Кажки какво искаш и се махай!

Очите на рифиота блеснаха.

– Предай се, иноверецо! Ако се откажеш от безполезната съпротива, ще ти подаря живота от съжаление, макар да не заслужаваш това!

– Благодаря за тая милост! – иронично отвърна Карминильо. – Виждам, че много се страхуваш, високопоставени шейх!

– Какво? Аз да се боя от вас? Хайде де! – извън себе си извика рифиотът.

– Е, да. Ясно е, че се страхуваш да излезеш в открит бой с нас и за това ни предлагаш да се предадем.

– Кучета проклети! Аз ли се боя от вас? Аз, Лъва на рифа? Рифиотът беснееше.

– Защо го дразниш? – тихо попита Педро.

– Не се бъркай! Зная какво правя! – прекъсна го Карминильо. – Имам един проект, изпълнението на който може да ни спаси. Друг изход нямаме!

И като се обърна към шейх Абдала, иронично добави:

– Шейх, откъде се взе у тебе смелост да ме погледнеш в очите? Защо не се скриеш вдън гората като страхлив чакал?

– Ти ме наричаш страхлив чакал? О, куче иноверско!

– Да, ти си страхлив чакал. И това е така, защото никога не ще се осмелиш да излезеш в открит бой с мен, гърди срещу гърди!

– Аз? Аз ли не ще изляза да се бия с теб?

И рифиотът бе готов начаса да се нахвърли срещу Карминильо с ятаган в ръка.

А испанецът, невъзмутим, продължаваше да го дразни.

– Е, да! Ти си възседнал великолепен кон, а аз съм пеш. Ти имаш зад себе си триста войници, готови веднага да се нахвърлят срещу мен. Но ако ти предложи единичен бой, непременно ще се изплашиш.

– Никога! Искаш дуел? Добре! С какво оръжие да бъде?

– С каквото си избереш! Най-добре с ятагани!

Рифиотът, който бе прочут в изкуството да се владее ятаганът, подозираше, че в това предложение се крие някаква измама.

– А защо не с огнестрелно оръжие? – нерешително избъбра той.

– Ами добре! – отвърна испанецът. – Аз ще използвам моя маузер.

И ти, струва ми се, имаш добра пушка. Нека опитаме! Но аз поставям едно условие.

– Какво е то, невернико!

– Някога в боевете за Йерусалим е участвал и моят прадядо, кръстоносецът Гофредо да Истмо. Той се срещнал в планините на Палестина с един от любимите воители на султан Салах ел Дин. Арабинът имал много спътници, а християнинът – само двама слуги. Но арабинът бил воин, а не дивак, и се съгласил да се бият на дуел. Според условието който победи, става тутакси свободен и неприкосновен за три дни.

– И после? – полюбопитства Абдала.

– Арабинът паднал убит. Оръжието му взел моят прадядо. Другарите на убития устояли на дадената от вожда дума и позволили на християнина спокойно да си отиде, без да го преследват, защото те не били сбирщина, нито пък шайка от страхливи и подли чакали, а истински войници, каквито, разбира се, за съжаление, вече не се срещат по тия планини.

Побеснелият рифиот изръмжа:

– Ще ти докажа, че се мамииш! Готов съм на дуел. Но ако паднеш, спътниците ти ще станат моя плячка!

– А ако аз победея?

– Ще можете да отидете, където си искате. Никой няма и с пръст да ви бутне.

– Даваш ли дума?

– Кълна се в брадата на Пророка!

– Добре! Тогава да започваме!

По заповед на шейха един арабин доведе на испанеца прекрасен, породист кон. Карминильо, след като прегледа внимателно пушката си, се метна на седлото. Рифиотите се струпаха в единия край на полянката, бойците си стиснаха ръцете и се хвърлиха един срещу друг след сигналния изстрел.

Цамора гордо, но с тревога, която се виждаше в прекрасните й очи, следеше развитието на схватката.

– Небето да те пази! – пошепна тя, когато Карминильо мина покрай нея.

Испанецът зорко следеше всяко движение на своя враг. Той знаеше отлично, че рифиотът е враг, който не трябва да се подценява.

Макар отлично да съзнаваше всичко това, младият инженер вярваше в своя успех. Уповаваше се на точната си, твърда ръка, на своята зоркост, изпитано хладнокръвие, което му даваше значително

предимство над противника, който беснееше от обидите и бе обладан от чувство за мъст.

Шейхът гръмна пръв. Карминильо бързо се наведе. Куршумът на рифиота изпищя над главата му. Гръмна и той. Шейхът навреме изправи коня си и куршумът се заби в гърдите на благородното животно.

Конят се отпусна на предните си крака, но веднага направи отчаян скок. Шейхът гръмна, но не успя да се премери и куршумът му изсвири във въздуха. Вторият куршум на Карминильо не отмина отново целта. Конят на шейха пак се изправи, но ездачът му вече не можеше да го задържи. Конят силно го разтресе, той изпусна пушката си и се повали назад. Когато арабите с викове доближиха своя вожд, шейхът бе вече мъртъв. Куршумът, изпратен от Карминильо, беше попаднал точно между очите на Абдала, непобедимия воин от племето Бени Асан.

Карминильо слезе от коня.

Рифиотски воин се хвърли върху него, като ръкомахаше.

– Куче! – викаше в изстъпление той. – Подло християнско куче! Скъпо ще ни платиш за убийството на най-достойния вожд!

– Нима в сражението имаше нещо нередно? – отвърна му спокойно испанецът.

– Мръсен неверник! – доближавайки го, все повече ревеше рифиотът. – Ще те убия!

– Няма да посмееш! Твоят вожд с честната си дума гарантира нашата безопасност. Не би посмял да престъпиш клетвата на вожда си.

– Шейха го няма! Мястото ти е в ада!

Карминильо разбра, че рифиотите не държат на честната дума, както би трябвало. И когато хвана пушката си, за да се брани, неколцина рифиоти го заобиколиха, нахвърлиха се върху му, нападнаха и останалите двама.

Карминильо се бранеше геройски, като използваше пушката си вместо цепеница и удряше с нея по главите на нападателите, но численото превъзходство си казваше думата.

Двама – трима от рифиотите паднаха в краката на испанеца, но десетина други веднага го обградиха и го повалиха.

Когато се огледа, видя, че лежи на земята до Педро. И двамата бяха разоръжени, с вързани ръце и крака.

Пленена бе и красивата хитана.

И тримата бяха качени на коне и рифиотите потеглиха на път. След няколко минути двамата планинци, които придружаваха хитаната, се отделиха от отряда и отидоха някъде встрани.

– Прощавай, мила! – извика Карминильо на хитаната. Отговори му риданието на водената незнайно накъде хитана. След едночасово пътуване рифиотите стигнаха до своето селище. Пленниците бяха наобиколены от цяла тълпа жени и деца. Цялата тая сбирщина започна да ги замеря с кал и камъни, да се гаври с тях. Придружаващият ги конвой не се намесваше в тези издевателства.

– Какво смятат да правят тия зверове? – запита Педро, когато видя, че доведоха отнякъде два мършави и гладни бика. – За Бога, Карминильо, за нас ли ще приготвят обяд? И какво ли ще ни предложат?

– Въже на шията или куршум в челото – мрачно отвърна Карминильо.

– О, не, не съм съгласен! Това е против всички Божии и човешки закони! В международното право е предвидено...

– Ах, млъкни най-сетне! – невъздържано извика инженерът. – Ти забравяш в чии ръце сме попаднали. Няма на какво да се надяваме.

– Протестирам! – извика Педро. – Докато съм жив, ще продължавам да се надявам. Съветвам и теб да не падаш духом!

– Но само някакво чудо би ни спасило! А аз в чудеса не вярвам.

– А защо да не вярваме, че такова чудо може да се случи? Нали историята ни изобилства с примери...

Педро не можа да довърши, защото на поляната, където лежеха пленниците, нахлу с викове цяла тълпа войници от племето Бени Асан. Пред очите на пленниците някакъв войник преряза с изтъпен, ръждив нож гърлата на гладните бичета, след това започна да разпаря коремите им и да вади вътрешностите. Тълпата с любопитство следеше кръвожадната дейност на касапина и надаваше ожесточени викове.

– Какво ли ще правят? – тихо запита Педро.

– Ще видиш! – отвърна другарят му. – Предай душата си на Бога, приятелю!

Силни ръце уловиха двамата пленници и ги повлякоха нанякъде. Само миг и испанците бяха напъхани в изкормените животни. Оставиха навън само главите им. И като върза биковете с въжета, тълпата мъже ги завлече до една полянка сред гората.

– Лежете си тук, неверници! – извика им един от рифиотите.

– Скоро ще ги разкъсат лъвовете и чакалите! – ликуваше кръвожадната тълпа.

При осъдените на това страшно наказание дойдоха група войници от племето Бени Асан. Водач на групата бе същият вожд, по заповед на когото бяха нападнати испанците след дуела.

– Кучета! – обърна се рифиотът към студента. – Вие убихте и ранихте повече от двайсет души от най-добрите ни войници. Затова сте заслужили най-тежкото наказание: да бъдете подложени на такива мъки, за които да говори цялата страна!

Карминильо гордо изгледа дивака.

– Страхлив чакал! Нашата смърт не ще остане безнаказана! За нас ще отмъстят. Селищата ви ще бъдат заличени от лицето на земята, стадата ви ще бъдат ограбени от враговете ви, а вие ще станете роби или ще загинете мърцина в пустинята! Така Аллах наказва негодниците, нарушили клетвата!

– Клетва, дадена на враг, не е клетва! – отвърна рифиотът. – Лай колкото си искаш, християнско куче! Ние не се боим от враговете, защото сме калени в битките войници, а твоите братя са псета, които веднага ще се разбягат от страх, щом чуят гласа на царя на пустинята – лъва! Скоро и ти ще чуеш този глас. Тогава... Спомни си престъпленията към племето Бени Асан!

– Небето ще ни спаси, убице! И ти отново ще чуеш моя глас!

Ядосаният рифиот бе готов с един замах на своя остър ятаган да отсече главата на Карминильо, но се въздържа и каза:

– Зная към какво се стремиш, невернико! Опитваш се да ме дразниш. Искаш смъртта ти да бъде лека! Но това няма да ти се отдаде! Смъртта ти ще бъде бавна, мъчителна, ужасна. Тогава си спомни за тези думи! Прощавай!

– Прощавай! – викна и Карминильо след него. – Спомни си и ти за нас! Часът на отмъщението е близък, чакал на пустинята!

Рифиотите си отидоха. Осъдените останаха сами в пустинята, лице срещу лице с дебнешата ги ужасна смърт.

Времето минаваше бавно, час след час. Труповете на биковете започнаха да се разлагат. Въздухът се изпълваше с ужасна воня. Милиарди насекоми кръжаха и се трупаха, пълзяха отвред към труповете. Огромни мравки бяха нападнали труповете на биковете и се вмъкваха вътре покрай главите на пленниците. От небесните висоти се спуснаха ястреби лешояди и накацах по околните дървета. Те все още бяха изплашени от биковете на хората, но гладът надмогваше страха им и от време на време някоя птица със зловещ вик се спускаше и откъсваше от гниещото месо.

Слънцето залезе. Птиците отлетяха, но насекомите останаха, като продължаваха разрушителната си работа. В гората замигаха фосфоресциращите очи на хищниците, привлечени от вонята на мърша. Чу се вой

и кисък на хиена. Изплашено залая чакал. Дрезгаво заджафка и африканска лисица.

Но тоя зловещ хор бе заглушен от далечен гръмогласен рев. Друг подобен глас му отвърна. Това бяха идващите лъвове.

Педро немощно изохка.

– Кураж, приятелю! – викна му измъченият Карминильо. – Спасението приближава! Идва смъртта!

– Покорно благодаря! – отново се опита да се пошегува юристът. – Лично аз нямам нищо против смъртта, но бих предпочел да дойде не избавителката смърт, а избавителят живот!

Огромен лъв с блестящи очи с един скок се озова на поляната. Той жадно душеше, издувайки ноздри и пляскайки с мощната си опашка. Освен миризмата на мърша лъвът долавяше и тази на живите хора.

И това го учудваше.

Лъвът подозираше някакъв капан, негодуваше от дързостта на човека и беснееше от ярост. Един изплашен чакал, доближил трупа на бика, където в безсъзнание се намираше Педро, изквича, отскочи встрани и изчезна в гората. Някаква нощна птица, меко шумейки с огромните си крила, прелетя над поляната и кацна на близко дърво.

Лъвът отново изрева, готов за повторен скок.

В същия миг край гората се появи някакво светло привидение. Всъщност това бе висока, стройна жена, цялата в бяло. В бледото сияние на луната блесна остър ятаган в ръката ѝ. Стъпките ѝ бяха твърди и спокойни, в тях имаше непоколебима решителност. Пристъпваше тихо, леко, също като някакъв нощен призрак.

Карминильо, на края на сетните си сили, помисли, че това са предсмъртни халюцинации.

– Благодаря ти, смърт, избавителко моя! – простена той. – Цамора, сбогом! Умирам, без да мога да ти кажа колко те обичам!

* * *

Но нека се върнем малко назад и проследим другите герои от този разказ – предателя Янко и старата циганка Сиза Саба, както и претендентката за трона на циганското царство – красивата хитана Цамора. Читателят помни, че и Цамора заедно с испанците бе пленена от рифиотите. Вождът, който бе заместил убития Абдала, даде някаква заповед на двама войници. Те вързаха пленничката за седлото на един кон, възседнаха своите коне и я подкараха встрани от пътя.

Известно време вървяха мълчаливо, като че ли не обръщаха

внимание на пленената. Но всъщност те зорко я следяха, макар и крадешком. Бледа, с разкошни, разпилени черни коси, падащи изпод забрадката, хитаната също мълчеше.

– Хасан! – обърна се единият войник към другаря си.

– Какво има, Ахмед?

– Хасан, виждал ли си в живота си по-красива жена от нашата пленничка? Имало ли е в дома ти такава хитана?

– Тя е наша пленничка, не забравяй това! – с негодувание му отвърна Хасан. – Тя е пленничка на цялото племе. Затова не ме занимавай с нейната красота! Тя не ме интересува!

– А мен ме интересува! – горещо отвърна Ахмед. – Ти вече си стар и харемът ти е пълен с жени. Богат си и можеш да си купиш каквито си искаш робини. Докато аз съм беден и в харема ми има само две жени. На едната лицето е обезобразено от шарка. Втората е стара негърка, грозна като гробищен призрак. А аз съм млад и не съм безразличен към младите и красиви жени!

– И какво си намислил? Ние сме длъжни да предадем пленничката на определеното от старата магьосница място.

– Длъжни? – иронично повтори думите му Ахмед. – В името на какво сме длъжни, Хасан?

– Трябва да се подчиняваме на заповедите на вожда, Ахмед!

– Ами ако не признавам авторитета на вожда? Ако неговите заповеди не струват за мен и пукната пара? Аз съм свободен рифиот и над мен не тежи ничия власт освен тая на Аллах. Тъкмо тук виждам волята на Аллах: той ми изпраща желаната плячка – тази прекрасна като мечта хитана. Тази пленничка ще бъде царицата на моята душа, звездата на моя харем!

– А мен забравяш ли? – гневно извика Хасан.

– Какво искаш да кажеш? Не те разбирам – възмути се Ахмед.

– Забравяш, че аз съм по-стар от теб и това старшинство ми дава по-големи права върху плячката, отколкото на теб!

– Какво? Искаш да ми оспориш пленничката? – изрева още по-настъргено Ахмед.

Хасан, бърз като светкавица, улови ятагана си и заканително го размаха над главата му.

– А, така, значи! – задъхвайки се, изкрещя Хасан. – Смяташ, че не умея да въртя ятагана? Чакай, чакал такъв!

И в миг се хвърли върху Ахмед. Остриетата на двата ятагана се кръстосаха.

И двамата бяха отлични фехтовчици, изкуство, което дори в яростта си те владееха безукорно. Нападаха и се бранеха, нанасяха удари и ги парираха. От съзнанието им не изчезваше една картина: голи европейки, красива плячка и пир на победители в името на Аллах. Със затъкнати в поясите старовремски пищови.

Първата схватка мина без резултат. Само по лъскавата кожа на единия от конете струйна алена кръв. Животното бе ранено.

Като се поотдръпнаха встрани, рифиотите се изгледаха кръвнишки, готови за нов удар. Цамора, която се бе поокопитила, следеше с мрачно-искрящ поглед ожесточения бой и с бледи устни шепнеше проклятията си, като от все сърце желаше смъртта и на двамата.

Те отново се сграбчиха. Схватката трая само миг. Ятаганът на Ахмед бе нанесъл дълбока рана в лявото рамо на Хасан. Върхът на ятагана на Хасан пък бе пронизал гърдите на младия разбойник и се показва на гърба му между лопатките.

Ахмед се наклони, плъзна се по седлото и падна с главата надолу. Конят му изплашено отскочи встрани. Кракът на смъртно ранения се закачи в стремето. Подплашеният кон като стрела полетя, влачейки тялото. Главата на войника докосваше земята и глухо кънтеше от ударите по камъните. Най-сетне стремето се развърза и Ахмед се простря на земята. Конят му, силно треперещ, спря на две крачки и с кръвясали очи гледаше своя потънал в кръв господар.

Хасан доближи победения враг. Като го видя, Ахмед понечи да стане и изстиващите му ръце с треперещи пръсти потърсиха дръжката на ятагана. С изкривена усмивка, скърцайки с блясналите си зъби, Хасан се наведе над младия рифиот и бавно, с наслада, прекара по шията му острието на малък тъп нож.

– Доволен ли си, Ахмед, син на Мамуда? – попита го той. – Ти мечтаеше за рая на Мохамед! Върви сега там и се надявай да намериш мечтаните прекрасни млади голи жени!

Тялото на Ахмед потрепера, главата, почти отделена от трупа, увисна назад. Очите му се склопиха навеки.

Като се полюбува на агонията на своя враг, Хасан, опиянен от собствената си жестокост, тръгна към Цамора, която го гледаше с ужас и отвращение.

– Хахаха! – смееше се зловещо рифиотът. – Изплаши ли се, мургава красавице? Защо трепериш цяла? Не бой се, моя гълъбице! Твърде си привлекателна, за да позволя да загинеш от ножа ми! Не се страхувай от мен. Красотата ти трябва да те прави горда и храбра. Заради теб убих

един от най-смелите воители на нашето племе. Беше го омагьосала с красотата си, беше го подлудила! И какво? Сега да те предам на някаква магьосница? Как не!

Цамора гледаше с искрящи от ярост очи убиеца.

– Не се гневи! За теб ще се намери по-добро място. Няма да те напраща царица на моя харем, както искаше младият Ахмед. Аз съм по-умен от него. Но едно местенце в харема ми ще се намери за теб – бърбореше Хасан.

Цамора невъзмутимо бе вперила гневен поглед в него.

– Не ме стрелкай така с огнените си очи! Не ще ме изплашиш, гълъбче!

Цамора се наведе и захапа до кръв ръката на Хасан.

– О, ти искаш да ухапеш като змия ръката, която те гали? Почакай, почакай! Скоро ще те отуча да хапеш!

И Хасан размахна свистящия, бич, с който си служеха рифиотите. Бичът изплющя във въздуха, готов да прореже нежните рамене на момичето, когато някаква жилава ръка се стовари върху китката на убиеца и груб, насмешлив глас извика:

– Така ли рифиотите войници изпълняват заповедите на своя вожд?

Хасан изплашено отскочи. Бичът падна от ръката му. Пред него стоеше Господарката на ветровете, магьосницата Саба.

– Или ти забрави, войниче, че очите ми виждат и през земята, и през морето? – добави Саба.

Погледът ѝ изплаши суеверния рифиот. Лицето на Хасан пребледня. Ръцете му се разтрепераха. Този, който хладнокръвно можеше да убие всекиго, сега не смееше да погледне в очите съсухрената бабичка. И треперещ с цялото си тяло, той заотстъпва назад под стрелкащия го поглед на Господарката на ветровете. Зад него зееше дълбока яма.

– Знаеш, че само от една моя дума земята може да се разтвори и да те погълне!

Стигнал до края на ямата, рифиотът инстинктивно отскочи назад, когато бабата издигна сухата си ръка над него. И наистина му се стори, че земята като че ли по даден знак се разтвори под краката му. Той политна към ямата, удари силно главата си и падна в несвяс.

Но не бе мъртъв. Лежеше, преструвайки се на умрял, за да заблуди бабата. Саба го погледна пренебрежително. После отиде до коня, за който бе вързана Цамора, и без да продума, го поведе по една планинска пътечка.

Едва след половин час, като се увери, че бабата повече няма да се

върне, рифиотът се реши да излезе от ямата. Конят му кротко и спокойно пасеше наблизко. Хасан се метна бързо на седлото и без да се обърне нито веднъж, отлетя към селището. Конят на загиналия Ахмед препускаше след него.

* * *

Господарката на ветровете вървя известно време по планинската пътека, като водеше коня с Цамора и непрекъснато поглеждаше дали момичето е добре. На четвърт час от полянката, където бе заклан Ахмед, се намираше полуразрушена колиба.

В тая колиба се бе преместила Саба след разрушаването на кулата от гранатите на испанската канонерка.

– Ето вече сме си у дома, красавице – ласкаво се обърна Саба към Цамора. – Добре дошла, сеньорита! Навярно ви е дотегнало толкова време на седлото!

И като продължаваше да говори с мазния си глас, бабата с ловки удари на ножа разряза възлите на въжето, което оплиташе тялото на девойката, но остави вързани ръцете ѝ.

Сетне Саба помогна на хитаната да слезе от коня и я поведе към колибата.

– Ето, седни тук, красавице! – покани я домакинята. – Тук ще ти бъде удобно, както... както в твоя дворец.

– Отвържи ми ръцете! – гневно ѝ викна момичето. – Какво съм ти сторила, та ме преследваш?

– Хахаха! – засмя се Саба. – Какво си ми сторила ли, красавице? Хахаха! Знам, че испанците те наричат „ла бела хитана“! Не разбираш ли? Защо трябва да ме питаш какво си ми сторила? Нима не си чувала, че преди двайсетина години по цяла Испания се носеше името на друга красавица. И тя бе хитана като тебе и с танците си подлудяваше всички! Наричаха я...

– Наричаха я „ла бела Сонора“ – изпревари я с отговора си момичето.

– Да, така ме наричаха – изфъфли старицата. – Това бях аз. Бях некоронованата царица на Испания. Поклонниците ми ме отрупваха щедро със злато и брилянти, в моя чест поетите пишеха стихове и поеми, а младежите се надпреварваха да спечелят сърцето ми в рисковани дуели.

– Боже мой! Нима ти си Сонора! – изплашено извика Цамора. – Не може да бъде!

– Не можеш да повярваш? Хахаха! Защото Сонора бе красива като

зората, като най-светлата звезда на лятно небе, а пък аз съм грозна и страшна като смъртен грях! Хахаха! – ечна зловещият смях отново.

Цамора не можеше да повярва на очите си и в недоумение продължаваше да я гледа.

– Не ме гледай така. Аз бях Сонора! Аз царувах над цяла Испания. Но какво ми стана? Защо трябваше да избягам с човека, който ми обещавахе блаженството на рая? Защо повярвах в уверенията му за вечна любов, когато ме биеше, тъпчеше младото ми тяло с крака и ме държеше под ключ? Затвор бе моят дом, купен с моите пари. Този нерадостен живот ми докара тежка болест, която погуби красотата ми!

Цамора продължаваше да я гледа, но вече състрадателно.

– Да, красавице! Тоя, който ми отне всичко – и сърцето, и красотата, и младостта – избяга. Такъв е моят нерадостен разказ. Тъжно, красавице! Хахаха! – отново зловещо прозвуча смехът ѝ.

Цамора тъжно поклати глава.

– Това става с циганката, когато напусне своя род заради чужди хора, които винаги се оказват наши врагове. Така завършва всяка любов, подарена на човек не от нашето племе! Да. Тежка клетва лежи върху дъщерите на древното племе от планините на Инд. Ако циганка даде сърцето си на човек, роден в равнината, клетвата тутакси ги настига. Проклети, триж проклети са!

Цамора трепна, но веднага се опомни.

– Не се плаша от клетвите ти, стара вещице! – отвърна тя гордо. – Който сипе клетви без основание, те падат върху главата му!

– Хахаха! – смееше се дрезгаво магьосницата. – Аз проклинам теб, ти проклинаш мен... Но аз те обичам, красавице! Независимо, че открдна моята слава, че твоето появяване затъмни чара на Сонора. Днес е празник за мен, голям празник! Имах възможност да видя своята съперница! Сега си в моите ръце, красавице Цамора! И вече няма да излезеш оттук, не, ти никога не ще се върнеш вече! Хахаха!

Цамора я гледаше с все по-голямо недоумение и ужас!

– Но аз съм добра – продължаваше магьосницата. – Аз съм твоят ангел хранител. Гостоприемна съм! Сега ще празнуваме. Такъв е старият ни закон. Ще те нахраня и ще те напоя! Ще те напоя с виното, от което кръвта пламва и кара сърцето да бие сладко... Хахаха! Пий, красавице! Пий от моето вино!

И магьосницата, като се завъртя из полупразната стая, извади от някакво къоше бутилка от тъмно стъкло и я поднесе до устата на момичето. Цамора с отвращение отблъсна бутилката.

Част от течността се разля по гърдите ѝ. И изведнъж колибата се изпълни с остра, замайваща миризма.

– Аха! Отказваш! – изписка ядосано бабата. – Мислиш, че това е отрова? Е, да! Трябва да ти призная, че е отрова. Но сладка отрова, която не убива тялото, а носи забрава и предизвиква сладостни мечти. Ето, и аз ще пийна! Погледни!

И магьосницата изпразни бутилката наполовина.

– Когато намеря тревите, които дават този вълшебен сок, аз ликувам! – добави бабата. – Погледни как отново се подмладявам, как отново ставам предишната красавица. Нима не виждаш как бръчките на лицето ми изчезват, как силно блестят очите ми, колко гъвкаво и стройно става тялото ми?

Цамора с ужас и отвращение гледаше все по-бързо опиващата се магьосница. С тихо хикикане старата легна на пода и запълзя като змия, без да изпуска изпразнената вече бутилка от костеливата си ръка.

– Скоро ще дойде синът ми – напевно нареждаше тя. – Моето синче, красавецът ми Журба Янко. Когато ни види двете, ще се изненада. Няма да може да различи коя от двете е по-хубава: Цамора или Саба Сонора? Хахаха!

Изведнъж бабата помръкна и гласът ѝ гневно се извиси:

– Ти си крадла! Ти похити моята красота! – викаше в пристъп пияната старица. – Но почакай, змийо! Ще ти избода очите ей с тия нокти! Ще залее лицето ти с отрова, та нищо да не остане от красотата му, ще изгоря атлазената ти бяла кожа. Ще ти оскубя цялата къдрава коса! Нищо да не остане от теб! Нищо!

И олюлявайки се, тя се надигна и запристъпва несигурно към Цамора. През всичкото това време момичето напрягаше всички сили, за да развърже ръцете си. Но бе успяла само да поохлаби малко възлите. Тайно от бабата тя почти бе прегизала въжето на едно място.

Съзнанието за приближаващата опасност върна на момичето всичките ѝ млади сили. Старата видя, че Цамора се отвързва и с вик се нахвърли върху нея. Но Цамора пъргаво се извърна и със силен удар в гърдите я повали. Магьосницата Саба като котка яростно се нахвърли и сграбчи за косата своята съперница.

Хитаната съзнаваше, че в тясната колиба борбата става опасна, и се хвърли към вратата. Старата я докопа за дрехата. На площадката пред колибата Саба внезапно се уви около тялото на момичето. Костеливите ѝ ръце с невероятна сила стиснаха шията на хитаната и момичето, полузадушено, падна на земята.

Но падайки, повлече след себе си и магьосницата. Цамора защитаваше с все сили правото си на живот. Обезумяла от виното, бабата съскаше, извиваше се като змия и зъбите ѝ се впиваха в ръката на Цамора.

Борейки се, скоро двете жени се оказаха до близката пропаст. Със сетни сили Цамора се надигна и с неимоверно силен замах тласна тялото на старицата в пропастта.

Олюлявайки се, постоя известно време зашеметена от случилото се. Погледна в пропастта. Старицата лежеше неподвижно.

Бързо се върна в колибата и със светкавична бързина започна да рови, за да намери някакво оръжие.

Само след броени минути по планинската пътека една млада стройна жена, с развети смолисточерни коси, летеше като вихър на бял кон. Луната осветяваше кривия ятаган в ръката ѝ. На пояса ѝ висеше втори. Цамора летеше и мислеше само за едно: да спаси Карминильо или да отмъсти за него. А сетне... сетне може и да умре, все ѝ е едно. Да, животът ще ѝ бъде безразличен...

IV

Мълчаха планините. Мълчеше гората. Спеше вятърът, който през деня се носи над планините Риф. Само морето, неспокойно, вечно тъгуващо, плискаше вълните си към скалистите брегове.

През тая нощ край дефилето Гран Лупо като че ли живееше само водата. Небето бе ясно и чисто, въздухът – сух. А на този, който се намираше в дефилето, му се струваше, че ясно чува шума от падащи дъждовни капки, които се спускат от небесните висини върху сухите листа на вехнещия от зноя лес.

И този шум все повече се засилваше. Малко след полунощ при входа на дефилето като че ли заклоочи цял поток.

Три души се движеха доста шумно из почти непроходимия гъсталак над дефилето.

– По-тихо! За Бога, по-тихо! Враговете са тук! – чу се предупредителен глас.

– Какво виждаш, Карминильо? – тревожно прозвуча познат ни вече глас.

И наистина, това бе гласът на студента от Саламанка, на злополучния юрист Педро Алварес.

– Тишината мами – добави Карминильо. – Тук всичко живее! Цамо-ра, ти виждаш ли добре наоколо?

– Виждам, че тук всичко живее, сеньор! – отвърна хитаната. – Но това е страшен живот, готов всеки миг да бъде изместен от смъртта!

– Ама какво всъщност виждате? – запита с досада Педро. – Нима това не е някакъв сън? Наоколо – нищо живо!

– Почакай. Струва ми се, че луната ей сега ще се покаже! Сега ще можеш да огледаш и ти.

Бегълците стояха на ръба на една скала. Пред тях се простираха планински склонове – ту съвсем голи, ту каменливи, ту обрасли с хрусталаци. По-долу смътно се очертаваше проходът

Гран Лупо.

– Ужасно скучна история! – с досада избъбра Педро. – Ей, дявол знае какво е това! Всички небесни и земни сили са се съюзили против нас. Вече забравих как обядват или закусват порядъчните хора.

– Е, приятелю. Това все още не е най-голямата беда! – отвърна му насмешливо Карминильо. – Ако само в това се състоеше нашето

нешастие! Забрави ли, че самите ние щяхме да станем закуска за лъва!

– Не закуска, а вечеря! – поправи го Педро. – Ти забрави, че това се случи през нощта! Когато на помощ ни дойде Цамора, нямаше още два-найсет часа.

И като помълча малко, Педро добави:

– Всъщност, ако не пречеа някои странични обстоятелства, аз бих направил днес предложение на Цамора.

– И какво би ми предложил, Педро? – полюбопитства хитаната.

– Ръката и сърцето си! – полусериозно, полушеговито ѝ отвърна испанецът. – Сърцето ми е изпълнено с признателност към теб. Душата ми прелива от възхищение към теб! Ти, нежно момиче, успяваш да се изплъзнеш от ръцете на магьосницата, да я хвърлиш в пропастта, да прелетиш дебри с хвърковатото си конче, да ни намериш по воя на зверовете и...

– И се хвърляш в неравен бой с лъва! – добави Карминильо. – А как служи само старият пистолет на Сиза Саба!

– Ама че история! – цъкаше с език Педро. – Не, това трябва да се запише! Нима друг някой е излязъл срещу лъв с пистолет и то напълнен със сачми?

– Нали сачмите в случая свършиха работа? Сачмите попаднаха точно където се целеше и ослепиха лъва. А ослепеният лъв повече не може да бъде опасен. Така Цамора успя да го убие след това с ятагана. И да освободи първо мен. А след това не закъсна и твоето освобождение, Педро.

– Да не говорим повече за това, сеньори – с явно неодобрение помоли хитаната. – Направих това, което бях длъжна да сторя, и нищо повече! Доволна съм, че успях да дойда навреме. Но ако продължавате да ми напомняте за случилото се, ще ви намразя.

– И двамата ли? Или само мене? – лукаво я погледна Педро. Сетне добави: – А какво стана със сърцето и ръката, Цамора? Аз съм беден, но честен студент. От благородна фамилия. Като завърша университета, ще получа добро място, ще си обзаведа собствен дом. Тогава ще ми трябва добра домакиня, която да умее да ми готви любимите ястия.

– Че защо ще ти е нужна тогава Цамора? Не можеш ли да си вземеш някоя икономка?

– Е, да. Но преди всичко ще ми трябва жена, храбра като Цамора. Жена, която да умее...

– Да се справя с лъвовете!

– Какви лъвовете? – безгрижно махна с ръка Педро. – Има и по-

страшни двуноги зверове.

– Кои имаш предвид? – поинтересува се Карминильо.

– Ами кредиторите. Забрави ли? Колкото до мен, предпочитам да се срещна с цяла дузина лъвове, отколкото с двама кредитори. Ако се ожена за Цамора, убеден съм, че всичките ми кредитори скоро ще разберат с кого ще си имат работа, и ще преценят, че е съвсем безполезно да си искат обратно старите ми дългове по техните разбойнически полици. Нали така, Цамора?

– Не! – рязко отвърна хитаната, като склучи витите си вежди.

– Е, нищо – успокои се сам Педро. – Няма да свърша със самоубийство след жестокосърдечния отказ на една красавица.

– Млъкни, дърдорко! – прекъсна го Карминильо, комуто не харесваха тия шеги.

– Защо трябва да мълча? Та аз съм гладен, пък гладният стомах настройва печално. А печалното настроение може да се прогони с весел разказ. Затова ще продължа. Впрочем, приятели, сеща ли се някой какво стана с нашите познайници?

– С кои, дърдорко?

– Думата ми е за магьосницата, която Цамора изпрати в пропастта, и нашия верен спътник Янко. Нали когато отидохме в колибата на магьосницата, за да поговорим приятелски с Янко, видяхме, че ямата, в която бе паднала Саба, е празна. Някой бе извадил бабата от там. Ясно е кой е бил този.

– Янко, разбира се, кой друг!

Да, и това се потвърди от някои следи, останали от престояването на Янко в тази колиба: празната му лула, празната тютюнева кесия. Ясно е, че циганинът е извадил от ямата Саба, която при падането е била само зашеметена. И са се спуснали да ни гонят... Учудва ме само как не са успели да ни намерят, когато Цамора, след като уби лъва и освободи нас, нещастните осъдени на смърт... от търбуха на биковете...

– Хайде, затвори си най-сетне устата – навъсено го сръза Карминильо. – Нали знаеш поговорката: за вълка говорим, а той в кошарата. И без това сме в такова окаяно положение – без оръжие, ако не смятаме двата ятагана и празния пистолет, които Цамора донесе, без пари, без храна, окъсани като просяци...

– Ами! Ятаганът е отлично оръжие – запротестира вечно спорещият юрист. – Вярно е, че облеклото ни не е твърде за пред хората, особено след престоя ни в търбуха на биковете. Но нали все пак го почистихме, доколкото можахме, пък и Цамора приложи своето женско изкуство.

Нима не закърпи тук-там дрипите, така че сега представляваме доста живописна гледка. Само сме за сцена, представлението трябва да си изберем. Защо трябва да казваме, че положението ни е отчаяно? Не, не съм съгласен! Докато човек е жив, не бива да се отчайва! Освен това, както ни се иска да вярваме, испанските войски се придвижват към нас. Вярно е, че от съотечествениците ни делят само вражеските сили, т. е. тълпата конни и пеши рифиоти, които, както ми се струва, искат да се противопоставят на испанците... И все пак, защо да не се надяваме на добър изход?

– Винаги трябва да се надяваме, че по-доброто е пред нас, Педро! – наставнически каза Карминильо. – Но не трябва да пренебрегваме и лошото, което може да ни дебне.

– Не споделям твоя песимизъм, приятелю!

– Погледни, дърдорко! – със суров тон прекъсна лекомисленото бърборене на Педро приятелят му Карминильо.

– Боже мой! – простена вцепененият юрист. – Но те отиват на явна смърт! Те и не подозират тук засада!

– Да, нашите братя дори не подозират какво ги чака тук.

– Но ние, ние не можем ли да ги предупредим, Карминильо?

– По какъв начин? Ако имахме пушки, но и тогава изстрелът едва ли би ги предупредил за опасността от засада в дефилето.

– Какво можем да направим? Как да им помогнем? – питаше припрано Педро.

– Нищо! Остава само да бъдем очевидци на драмата, която предстои да се разиграе, и толкова Безсилни сме!

Докато водеха този разговор, луната ярко освети планини и долини, гори и поляни, проходи и пропасти.

И нашите герои можаха да видят с всички подробности фантастична картина: голям пехотен отряд с четири полски оръдия навлизаше в прохода Гран Лупо. Друг, още по-голям отряд с две планински батареи се намираше на два-три километра зад първия. Връзката между двата отряда се поддържаше от слаби артилерийски части.

Това бе експедицията на генерал Мартини, която имаше за Цел да завземе върховете на планината Гуругу и да я очисти от разбойниците и да отмъсти за разбойническото нападение срещу испанската концесия Мелила. През миналите няколко дни испанците бяха водили няколко сражения с рифиотите. Храбрите планинци бяха събрали многобройна кавалерия и проявиха отчаяна твърдост, като подхвърлиха и резиденцията на опасността да бъде обсадена и превзета с шум.

Но отлични ездачи, те се оказаха доста лоши стрелци. Затова пък испанците разполагаха с многобройна планинска и полева артилерия, с помощта на която напълно разгромиха дуарите на рифиотите. Недисциплинираните тълпи от полудиви чергари не издържах и се разбягаха на все страни, щом испанските гранати започнаха да ги обсипват. Така испанците успяха да нанесат на рифиотите чувствителни загуби в отделни сражения. Увлечена от евтино спечеления успех, испанската войска обаче забрави съветите за благоразумие и опасността от засада. През тази септемврийска нощ ѝ предстоеше жестока разплата, задето пренебрегна коварството на врага.

Как бе допуснато цяла дружина от полка, командван от такъв опитен военен като полковник Лареа, да се отдалечи толкова от главните сили, без да вземе предпазни мерки в тая удобна за засади планинска местност – това и до днес не е изяснено. Но фактът бе налице: около осемстотин пехотинци с четири оръдия през тази нощ влязоха в прохода Гран Лупо.

Известени много по-отрано от своите разузнавачи за движението на испанците, рифиотите струпаха грамадни маси от двете страни на прохода. Нашите герои, които бяха на доста по-високо място от рифиотите, отлично виждаха огромните им отряди, скрити зад естествени и нарочно направени скривалища над прохода.

– Карамба! – извика Педро. – Та рифиотите са десет пъти повече от испанците! Но те са планинци и са много по-лошо въоръжени от нашите войници. При това нямат топове. Така че превъзходството е на страната на нашите!

– Боя се, че не е така! – тъжно отвърна Карминильо.

В този миг планините като че ли оживяха. Всичко се раздвижи. Като че ураган профуча над прохода. По даден сигнал от някаква скала върху испанската колона се изсипа градушка от куршуми. Последваха камъни и дървета.

Предната испанска колона се обърка и смути. Но изходът от прохода бе отрязан: мнозина рифиоти бяха залегнали там и стреляха по всеки войник, който ги доближеше. В същото време многобройна конница незнайно откъде навлезе в долината и огради главната колона, като не ѝ позволяваше да мръдне нито стъпка.

– Боже мой! Защо мълчат нашите топове? – притеснено прошепна Педро, уловил се за главата. – Та това е повече от ужасно!

Защо наистина мълчаха испанските топове?

Отговор на този въпрос даваше грамадата трупове, издигаща се до

испанските топове: избрани стрелци рифиоти съсредоточиха адски огън в местата, където бяха оръдията. Конете бяха моментално избити. Един след друг падаха артилеристите, без да успеят да напълнят оръдията.

Испанците се хвърлиха на нож, за да си пробият път, но този опит предварително бе осъден на неуспех: те трябваше да изкачват стръмни склонове, заети от рифиоти, а планинците стреляха срещу тях отгоре надолу, иззад прикрития, без да бъдат засегнати от испанския огън. Скоро куршумите на рифиотите пратиха испанците чак в дъното на прохода. Тогава испанските войници се опитаха да си пробият път на запад. Но и този опит пропадна, защото пред колоната израснаха цели пълчища въоръжени с ятагани и револвери планинци. Наистина, те бяха принудени да отстъпят под натиска на пехотинците, но само стъпка по стъпка, сетне се пръснаха и тогава върху испанците връхлетя една истинска жива лавина – конницата на рифиотите.

Редовете на испанците се топяха, докато пълчищата на рифиотите се множаха. Главната колона се опита да се притече на помощ на своите другари още щом започна боя в прохода, като си проправяше път с гранати, но топовният гърмеж не вършеше кой знае каква работа, защото обстрелваха бързо движещата се конница на рифиотите.

Тази конница се струпваше пред колоната, обсипваше я с дъжд от куршуми, изчезваше за миг, както се бе появила, и отново се събираше, за да се хвърли в нова отчаяна атака.

– Те отстъпват! Боже мой, те отстъпват! – тюкаше се Педро, като наблюдаваше как главната колона бе започнала да се изтегля под силния натиск на рифиотите, оставяйки предния отряд на произвола на съдбата.

А в прохода се разиграваха последните сцени от кървавата драма: съпротивата на испанците бе сломена и вместо бой започна сеч. Рифиотите се справяха с последните групи испанци, останали от разбития полк. Не ги щадяха – колежа ги, разстрелваха ги. От прохода Гран Лупо, където през тази нощ бяха влезли осемстотин отбрани испански войници, не излезе нито един!

Рифиотите също дадоха жертви. Около триста-четиристотин техни трупа останаха по бойното поле. Но победата бе на тяхна страна и те имаха основание да се гордеят с това. Бяха удържали бляскава победа над испанците. Нанесоха огромни загуби на своя вековен враг.

Канонадата от боя започна да стихва. Без да се погрижат за своите ранени и мъртви, рифиотите хвърлиха последните си сили срещу главната колона, като се надяваха да унищожат и нея.

Зоркият Карминильо реши, че трябва да се помогне на испанските войници.

– Напред, приятели! – викна той. – Трябва веднага да слезем долу!

– Защо? – недоумяващо го запита Педро.

– Първо, там ще можем да се сдобием с оръжие. На мъртвите то не е потребно вече. А на нас ще ни послужи. Ей Богу, ако потрябва, скъпо ще дадем живота си! И второ, там ще се сдобием с провизии!

– Провизии, казваш? – ободри се Педро. – Е, това е друго нещо! За това си заслужава да рискуваме. За пакет сухари и шише коняк съм готов да се бия с цяла орда рифиоти!

– Не бързай да се радваш. Бас държа, че там долу ще намерим само чакали или куп арабски старци, дошли да доубиват и обират ранените – охлади ентузиазма му инженерът.

Карминильо не се лъжеше. Като слязоха долу, в прохода, нашите герои не видяха жива душа, ако не смятаме няколкото ранени, които раздираха въздуха с предсмъртните си стонове.

Да намерят оръжие не бе трудно: наоколо се търкаляха стотици мазери. В раниците на войниците се намериха и сухари, и консерви, а в походната чанта на един офицер – няколко бутилки херес и малага. С тази плячка бегълците можеха да преживеят поне още три-четири дни.

– Какво е това, Карминильо? – с тревожен глас попита хитаната, слагайки ръка върху рамото му, когато малкият отряд се готвеше да напусне бойното поле.

– Аеростат! Привързан балон! – отвърна Карминильо. – Испанците са го носили навярно за да го ползват при дневните си разузнавания.

– А защо не лети?

– Защото е привързан.

– Но там би трябвало да има хора?

– Едва ли! Те биха се обадили, щом чуят нашите гласове. Не, там няма хора. На сутринта рифиотите ще приберат тоя балон.

– А не можем ли ние да използваме аеростата! – запита Педро.

Карминильо загрижено огледа аеростата. Беше великолепен военен балон, напълно здрав и се клатушкаше на не много голяма височина над бойното поле. Интересно как куршумите на рифиотите не го бяха пробили. Но фактът си е факт.

Като го огледа още веднъж, Карминильо запита Цамора:

– Къде искаш да отидеш с него?

– Аз ли? – като че ли се сепна в своята замисленост хитаната. – Ти знаеш. Трябва да се добера до двойния връх Гуругу. Там, между два

зъбера в една падина, е погребан вождът на Седемте съединени племена.

– Значи ти не се отказваш от идеята си?

– Талисманът – това е моята свобода. Аз или ще се сдобия с този талисман, или... животът няма да ми е нужен! – отвърна категорично Цамора.

– А какво мислиш за едно пътуване по въздуха? Не се ли страхуваш да летиш с балон?

– От нищо не се боя, стига да се добера до целта! Но защо ме питаш?

– Защото лесно можем да вземем балона. Нощем тук постоянно духа вятър от морето към сушата. Сега сме на склоновете на планината Гуругу. Следователно вятърът духа към върха. Ако не използваме балона, ще ни е необходимо да пътуваме, излагайки се на хиляди опасности, още два-три дни до мястото, където е погребан твоят талисман. Ако си послужим с аеростата, за няколко часа ще изминем голямо разстояние и ще слезем близо до върха. С една дума, ще можем да облекчим задачата си.

– Като станем аеронавти! – усмихна се Педро. – И аз отдавна мечтая за едно летене. Представям си как биха се изплашили моите кредитори, ако можеха да ме видят в коша на балона. Сигурно веднага биха ме обявили за душевно болен и биха призовали съда да се разпореда незабавно. Напук обаче на всичките ми многобройни кредитори аз съм твърдо решен – ще летя!

Карминильо успя без много труд да притегли аеростата почти до земята. Копринената стълбичка, която висеше от балона, допря земята. Педро пъргаво като катерица изкачи стълбата и влезе в гондолата, откъдето се разнесе неговият тържествен вик:

– Ура! Тук имаме истински ресторант. Има термоси, а в термосите, о-хо, ароматно горещо кафе, бульон и какво ли не още – от вкусно покусно!

След Педро в гондолата се качи и Цамора. Последен, който изкачи стълбичката, бе Карминильо. След минута той преряза въжето на балона и той започна бавно, лениво да се издига.

Карминильо зорко следеше това издигане. Отначало балонът се движеше в тесен проход и съществуваше риск да се удари в някоя скала. Освен това трябваше да се внимава с товара, който балонът в зависимост от дължината на полето можеше да понесе. Но всички опасения излязоха напразни: издигането мина спокойно и скоро аеростатът се

понесе плавно и величествено към хребетите на Гуругу.

Отзад, откъм пясъчните дюни, още се чуваха топовни гърмежи и отглас от пукотевица: там приключваше боят между рифиотите и отстъпващата колона на испанските войски под командването на полковник Лареа.

Генерал Марини, който можа да получи навреме вестта за неуспеха на отряда на Лареа, побърза да му помогне със знаменития си пехотен полк, носещ името на император Карл V. Под убийствения огън на испанската артилерия, конницата на рифиотите, претърпяла неимоверни загуби, трябваше да намали своя воински жар и главните сили от отряда на Лареа успяха спокойно да заемат предварително укрепените позиции.

Боят привършваше...

За да могат от склоновете на Гуругу да отидат до самия връх, както предвиждаше Карминильо, трябваше да пътуват поне два-три часа. Нощта още не бе превалила, когато младият инженер, ориентирайки се не толкова лесно по плана, който намериха в гондолата на балона, реши да слезе. Спускането, което е най-опасното при този вид въздушен полет, за щастие, стана лесно.

Карминильо успя, след като изпусна част от газа, да застави балона да се спусне почти до земята. Няколко минути котвата се влачи по земята, после се заби в един кактус. Балонът се залюля във въздуха и гондолата опря във върха на един зъбер.

Като се убеди, че балонът е здраво закрепен, Карминильо отново пушна част от газа и тогава аеростатът просто седна на земята. Пътниците от балона, които успяха за толкова кратко време да изминат този дълъг и труден път, пътуваха щастливо и спокойно. Те бяха само на километър от целта, към която се стремеше хитаната. Двата рога, или двойният зъбер от централната част на хребета на Гуругу, се виждаха ясно при светлината на изгряващото слънце.

Наоколо цареше гробна тишина. По тия височини, сред дивия хаос на скалите, тук-там обрасли с кактуси, нямаше никакъв живот.

– Странна приумица на природата! – чудеше се Педро.

– Какво има? – попита Карминильо.

– Говоря за приказния цигански вожд. Кой дявол го е накарал да избере за погребението си такова запратено накрай света място?

– Не е попитал теб, така ли? Ти би му дал друг съвет.

– Разбира се, че бих му дал друг съвет! – отвърна Педро. – Преди всичко колко погребения се извършват без помен? Кажете, за Бога, как

биха могли да дойдат тук роднините на скъпия покойник, за да го оплачат?

– Боже мой, за какво си се загрижил! – неволно се засмя Карминилю. – Не, ти си непоправим, Педро.

– Какъвто от люлката, такъв и до гроба! – отвърна юристът.

Като си отпочинаха малко, нашите пътници отново продължиха. Разбира се, те предварително изпуснаха всичкия газ от балона. Педро със своята безгрижност нямаше нищо против да се отреже балонът и да се пусне да лети сам по волята на вятъра.

Но Карминилю запротестира:

– Не би могло да се мисли, че рифиотите често посещават това място тук. Следователно ние имаме възможност да запазим балона. Всеки военен аеростат е голяма ценност, а Испания не е чак толкова богата, за да жертва напразно десетки хиляди франка. С вашата помощ аз ще мога да свия балона така, че да се запази. Ще трябва грижливо да го приберем и заровим някъде в пясъка. Вчерашният неуспех само ще отложи за известно време завземането на тия места. Но да се остави Гуругу в ръцете на рифиотите би било недопустимо! И аз съм уверен, че нашите войски непременно ще дойдат дотук. Тогава... именно тогава ще можем да върнем на нашата родина аеростата. Това е наш отечествен дълг!

– Тогава нека изпълним този свещен дълг, щом си рекъл! – патетично отвърна Педро. – Да не забравяме, че балонът ни помогна много, и ние сме му задължени. Освен това в неговата кошница намерихме такива вкусотиини, които лично аз не ще забравя до... следващия обяд.

Когато нашите пътници скриха грижливо аеростата, като захвърлиха в кактусите кошницата на балона, те потеглиха отново на път. Но върху раменете на Педро се стовари доста тежък товар: той бе задигнал целия запас от храна и напитки, които бяха в гондолата на аеростата.

На упрека на Карминилю защо се е натоварил толкова, Педро сърдито отвърна:

– Остави ме, моля те, на спокойствие! Виждам, че си в особено настроение.

– В какво настроение? – любопитства Карминилю. Като хвърли бегъл поглед към бодро вървящата до него хитана, Педро бързо отвърна:

– Ами в такова, когато човек нито яде, нито пие, защото мислите му са заети със съвсем друго, а не с делничната проза на живота.

Карминилю леко се изчерви:

– За какво намекваш? – тихо запита той.

– А, за нищо особено! За нещо, как да кажа, много естествено. Но в това ни най-малко не се бъркам. Само че да се храня само с мечти за блаженството на двама, не! Не бих могъл! Предпочитам нещо по-веществено. Например сардели в провансалско масло, пушен жамбон, приготвен от знаменитите колбасари в Саламанка... И, разбира се, подходящо питие. Затова съм се натоварил с всичко това.

Карминильо не намери за уместно да възрази на лакомия гастронном. В същото време, докато нашите търсачи на приключения се движеха към върха на Гуругу, в подножието на планината се появи някаква тайнствена група. Тъмнолик мъж бе яхнал клепоухо магаре, зад гърба му, притисната о него, седеше някаква грозна твар с безумни очи и развети от вятъра проскубани коси. Без съмнение, това бяха Янко и Саба.

Предателите се отправяха към двурогия зъбер, или към върха на Гуругу. Поради голямото разстояние, а и поради това, че бяха по-ниско от тях, не можеха да видят нашите герои. Но и те не можеха да съзрат своите смъртни врагове.

V

Да се намери мястото, където беше погребан вождът на Седемте племена, не бе особено трудно. Цамора носеше един старинен шал, изпъстрен с най-различни източни орнаменти, които, гледани отблизо, напомняха истинска географска карта – може би единствена в света по своята оригиналност. Този шал момичето пазеше през всичкото време като зеницата на окото си. Беше го наследила от майка си, която пък го имала от своята майка, а тя – от своята и т. н.

Според мнението на Карминильо този шал бил съществувал най-малко няколко столетия. На много места тъканта бе излиняла, превърнала се бе почти в паяжина, боите бяха доста избелели, но фигурите все още учудваха със своята красота. Върху основната тъкан имаше чудновати шевици, които представляваха хора и животни.

Разглеждайки тия фигури, Карминильо обърна внимание на обстоятелството, че те напомняха образите, които знаем от стените на пирамидите, тоест от гробовете на фараоните. Тук-таме по шала се срещаха и подобни йероглифи. Не липсваше образът на Анубис и на крилатото слънце.

– Но това много напомня египетски храм! – възкликна Педро, който вземаше дейно участие в изследването на шала, прострян върху поляната.

– Погледнете! Ето два извити островърхи рога, между тях къща, а под нея череп.

– Навярно това е мястото, където е погребан вождът на Седемте племена! – обади се Карминильо. – Все пак ще трябва много обстойно да се изследва това място.

Търсенето не трая дълго. Разбира се, да се намери изображеният преди много векове египетски храм на върха на Гуругу – такъв, какъвто бе нарисуван – не можеше и да се мисли. Но развалините на храма бяха скоро открити, щом нашите пътешественици се добраха до двурогия връх на Гуругу.

Бурите и дъждовете, а може би и земетръсите, каквито често има по тези места, бяха унищожили някогашната величествена сграда от лицето на земята. Там, където преди са се издигали стълбове и масивни колони, сега бяха струпани грамади от камъни. Но Карминильо, който бе учил архитектура и бе отлично запознат с тънкостите при строежа на

египетските храмове, лесно определи мястото, където би трябвало да се намира централната зала.

– Ще трябва да се разчисти всичко струпано тук! – каза той загрижено. – Истинско щастие е за нас, че сградата е била зидана само в долния етаж от камък, от плочи и блокове с такива огромни размери. Горните етажи са били от кирпич, сушен на слънце.

И тримата се заловиха незабавно да копаят. Педро се сърдеше: за него, юриста, не бе твърде приятно занимание да прехвърля строителния материал. Но скоро работата го увлече и дори, за собствено учудване, прояви изключителна ловкост при изваждането на тухлите.

След няколкочасова работа изПод боклука се показва мозаечният под, по който без особен труд можеха да се видят доста красиви, дори изящни орнаменти в египетски стил. Не след дълго изпод развалините се появи и голяма гранитна плоча, която затваряше, както изглежда, водещ към подземие вход.

Всички опити да се вдигне плочата, бяха несполучливи: тя бе изключително тежка за силите на трима души. А може би се вдигаше с някакъв секретен механизъм? Но да се намери този секретен механизъм беше почти невъзможно, щом не се знаеше предварително неговата тайна.

Цамора, чувствайки се тъй близо до целта, бе готова да се отчае. Но Карминильо ѝ каза няколко ласкави думи, като ѝ обеща, че ще измисли нещо след кратката почивка, от която имаха голяма нужда и тримата, и тя се успокои. Като си отдъхнаха малко, Карминильо поиска от Педро и хитаната всичките патрони, които все още се търкаляха по джобовете им.

– Какво смяташ да правиш с тях? Да не стреляш по плочата? – запита Педро.

– Да стрелям? Не, с куршум тук нищо не бихме могли да направим! – отвърна Карминильо. – Но да я разбием с барут – това да! Струва ми се, че барут имаме достатъчно.

И той извади всичкия барут от патроните и събра значително количество. Сетне с помощта на ятагана проби малка дупка в края на плочата, насипа в нея барута, като го натъпка добре и предварително прокара фитил от усукано тънко копринено парцалче, и запали този импровизиран експлозив.

И тримата бързо се отдалечиха от опасното място. Само след няколко мига зарядът експлодира. Над развалините на древния храм се издигна сив пушек, полетяха и се пръснаха на всички страни камъни и

суха глина. Когато димът се разнесе, инженерът с чувство на пълно задоволство посочи на другарите си Дупката, която се откриваше на мястото, където бе плочата. Това бе входът за подземието на храма.

Пред очите им се откри цял подземен храм с няколко големи и по-малки зали. Стените бяха покрити от безкрайни редове йероглифи.

На пода в най-голямата зала се виждаше грубо издялана и покрита не с йероглифи, а с клинообразно писмо плоча. Тя се оказа значително по-лека от онази, която трябваше да разбиват пред входа, и с общите усилия на тримата беше отместена встрани. Пред тях се откри продълговат гроб, а в него – увит в полуизгнил плат – скелет на човек с почти гигантски ръст, със златна диадема на голия череп.

– Ето го моя заветен талисман! – извика с радост Цамора, като сочеше лежащия върху гърдите на гиганта необикновен предмет, който напомняше по форма вретено. – Това е древният тотем на нашето племе! Най-сетне той е в ръцете ми! Най-сетне той е мой! Сега вече моето племе не ще ми откаже да бъде негова царица! – викаше в радостен изблик Цамора.

Момичето от сърце се радваше на талисмана. Не така обаче мислеше практичният юрист.

– Гробът, който е може би отпреди повече от петстотин години – започна сериозно да обяснява той, – е тъй нареченото „рее пулиус“, тоест ничия собственост. Или пък става собственост на онзи, който пожелае да го вземе по право. От името на хитаната Цамора, деветнайсетгодишна, родена в Севиля, по професия танцовачка, аз като неин довереник и упълномощено лице встъпвам във владение на тоя гроб и всичко, което се намира в него. Черепът и костите на блажения почтен покойник не са ни нужни. Почивай в мир, мили приятелю! Но това, което е погребано с теб, моля, да се предаде нам!

И Педро извади от гроба една дълга огърлица от едри изумруди, нещо подобно на броеница от тъмночервени рубини, една гривна от масивно злато, обсипана с едри брилянти, пръстени, които можеха да служат за гривна върху някоя по-тънка ръка, някаква мрежичка от злато – изящна изработка, покрита с бисери. Някои от тях времето бе разрушило, защото още при първия допир се разпаднаха и превърнаха на прах, но други бяха все още запазени. Само бисерите дори представляваха голямо богатство.

– Ти си вече най-богатата жена, Цамора – каза Педро, като й подаваше намерените съкровища. – Тук са заключени най-малко петстотин хиляди франка. Поздравявам те!

– Приемам поздравленията ти, приятелю Педро! – отвърна с лъчезарна усмивка хитаната. – Но аз. . . не за тия богатства. . . Тия скъпоценности могат да останат в гроба на вожда на Седемте племена! Аз ще се задоволя само с талисмана!

– Какво крие този загадъчен талисман? Разкажи ни историята му – полюбопитства Карминильо. – Ти много пъти си обещавала, Цамора, да ни разкажеш за това!

– С голямо удоволствие ще ви разкажа всичко – живо отвърна хитаната. – Щом сега разполагам с талисмана, вече имам много права, които преди ми бяха отнети, и сега мога открито да говоря за това, за което преди бях длъжна да пазя пълно мълчание. За съжаление, това, което ще ви разкажа, далеч не е цялата тази странна история. Изобщо днес почти никой не знае легендите докрай, историите, свързани с нашето племе и неговото скитничество по света. Мога да ви разкажа само онова, което зная от моята майка. И така, според нейните думи ние, циганите, известни скитници по света, навред свои и навред чужди, водим началото си от съюза на някакъв храбрец от страната на чудесата – от Инд или Индия, с някаква египетска принцеса. Индусът се наричал Мар Аменготеп, а жена му била египтянката Цамора. Съюзът на принцесата с индуса не бил по волята на египетските жреци. Принцеса Цамора била дадена под съд, защото издала някакви свещени тайни от древната страна на пирамидите, тайни знания на йероглифите: изкуството да се предават мисли от разстояние, изкуството да се четат чужди мисли, изкуството да се приспива човек в дълбок сън и да се извикват у спящия ясновидски сънища и така нататък. За това провинение принцесата я чакало смъртно наказание: трябвало жива да я зазидат в подземията на пирамидата, построена от собствения ѝ баща. Но нещо се случило и смъртното наказание било заменено с вечно изгнание, а така също били изгонени и нейният съпруг, децата, слугите и робите ѝ. От онова време тия изгнаници, които приели името хитан, шитан или житан, се скитат по света. Те са навред свои и навред чужди. Те нямат своя родина, но затова пък целият свят е техен. След време, когато циганите се размножили и увеличили доста, те се разделили на седем главни рода, или племена, и на други второстепенни родове. Кога циганите са минали в Европа? Легендата разказва, че това станало по време на кръстоносните походи. Тогава започва и жестокото преследване на нашето племе. Обвинявали ни в сношения със злите духове, в магьосничество, в разпространяване на заразни болести и в какво ли не още. . . Затваряли ни, гилотинирали ни, морели ни с глад, изгаряли на кладите хиляди от нас, давели ни в реките, в

блатата, тровели ни, сякаш сме диви зверове. Но нашето племе е плодovitо. Така сме успели да се съхраним досега. Когато се образували седемте рода, всеки род имал свой вожд, или цар. Те се избирали, но били непременно от оная фамилия, която имала родствени връзки с Аменготеп и принцеса Цамора. Загрижени за съдбата на своите сънародници, преди хиляда години седемте рода цигани си избират на общо събрание край Магдебург общ вожд на Седемте съединени племена. Той бил най-старият от рода на Аменготеп и му дали същото име – Аменготеп. Тоя цигански император е трябвало да се скрие в страна, където не могли да проникнат враговете на циганите, и в неговите ръце се събрали богатствата на Седемте племена. Той имал право да определя пътуването на дадено племе, като му определял и съответната територия, където да се засели. На тая територия, за да не си навлекат гнева и проклятията на своите съплеменници, не могли да се заселват цигани от другите родове. Родът на Аменготеп II е управлявал циганите около петстотин години. Сегне започват разпри и раздори. Циганите престанали да се подчиняват на заповедите на императора, който се скрил в Египет, сред фелахите и арабите. И тогава именно се появява този тайнствен талисман, който току-що намерихме в гроба. Според легендата този талисман е принадлежал на царица Цамора. Него е могла да наследи само жена. И жената, която притежава този талисман, може да стане царица – царица на оня род, към който принадлежи. Тогава, в памет на египтянката Цамора, тя придобива и правото да си избере съпруг, дори ако той е чужденец. Как е бил погребан талисманът с трупа на последния потомък на индуса Мар Аменготеп – аз не зная. Обаче зная, че моята майка цял живот мечтаеше да се сдобие с този талисман... и да напусне своето племе. „Жената циганка – казваше майка ми – е робиня на племето. А аз не искам да остана робиня. Искам да имам право да разполагам сама със себе си, без да моля племето за позволение и съгласие!“ Бедната ми майка! Не можа да осъществи мечтата си: тя имаше силни врагове и един от тях, някой си Архаз, струва ми се, погуби майка ми, защото не се съгласила да му стане жена

Аз подозирам, че майка ми е била отровена предателски от някого. Умирайки, тя ми откри тайната на талисмана, даде ми старинния си шал, в който според легендата са вплетени нишки, които са покривали тялото на египетската принцеса. Като малка бях безгрижна. Животът ми се усмихваше и ми се струваше като сладък сън. Но ето, станах на петнайсет години. Хората започнаха да ми казват колко съм хубава, колко прелестни са моите женствени форми, ръцете ми, краката ми, устните

ми... Тогава Архаз ме повика веднъж при себе си и ми каза:

– Дете, ти трябва да си избереш за мъж някой младеж от нашето племе, от нашия род! Какво би казала за Романьо, моя племенник? Ако не искаш Романьо, нека ти бъде мъж Педро Руза или пък твоят млечен брат Янко.

– Но аз Не обичам нито един от тримата! – възразих му категорично.

– Това не е важно! Ти не си царица, за да си избираш мъжа, за когото ще се ожениш! Ти си длъжна да се подчиняваш на заповедите, които давам аз, вождът на племето!

– Но аз имам право да стана царица – възразих му категорично.

– Само ако намериш талисмана! Но това няма да ти се отдаде!

– Не, ще го намеря непременно! – беше моят отговор.

И оттогава се зарекох на всяка цена да го намеря. Минаха години, а аз все още не можех да узная къде е погребан последният цигански император, последният потомък на рода Аменготеп и Цамора.

Едва тази година узнах тайната от една стара циганка от Унгария, която бе дошла в Севиля, за да умре там, където се бе родила преди повече от един век. Така тръгнах да го търся. Останалото вече знаете.

– Да, останалото знаем! – отвърна Карминильо.

Нашите пътници прекараха нощта край развалините на храма и решиха да се промъкнат в Мелила, като се движат нощем по планинската област на Гуругу, а денем се крият в дебрите. Този план явно криеше доста рискове, но друго по-разумно не можеше да се предприеме. По съвета на Карминильо, който с общото съгласие бе, така да се каже, отговорен водач на малкия керван, пътниците и следващия ден прекараха край развалините, за да могат чак на мръкване да потеглят.

Щом се стъмни, Карминильо даде заповед за тръгване. В това време Цамора пожела още веднъж да види гроба на последния император на циганите и помоли другарите си да не я придружават.

– Да не правиш там заклинания? – засмя се Педро.

– Не! – отвърна момичето. – Аз не вярвам в заклинания. Аз отдавна вече не съм циганка... Но искам да се помоля за душата на Мар Аменготеп.

И тя с леки стъпки се отдалечи и скри в развалините.

Настъпи здрач. Всеки миг трябваше да изгрее луната. Наоколо цареше зловеща тишина. Като че двурогият Гуругу бе изпълнен с призраци, излезли от гробовете.

– Защо ли се бави толкова? – нетърпеливо попита Педро. – Вече

трябва да тръгваме!

– Е, почакай малко. Щом се върне, и тръгваме!

Чу се лек шум. Някой доближи камъните, на които бяха седнали двамата испанци.

– Най-сетне – избъбра Педро, като ставаше. – Можем значи да тръгваме!

– Не бързате ли много, сеньори? – чу се от тъмнината язвителен и насмешлив глас, в който испанците веднага познаха гласа на Янко.

И в същия миг тълпа рифиоти се нахвърли върху двамата испанци. Те изтърваха оръжието си, преди да помислят за съпротива. Набързо ги вързаха като пеленачета. Особено усърдие прояви оня рифиот, който бе станал вожд на племето Бени Асан след смъртта на Абдала.

– Нашите привети, неверници! – язвително извика той на пленниците. – Както виждате, отново сме заедно. Бяхте се изхитрили и избягахте, но... Нима ви е лошо при нас? Защо искате да изоставите другарите си, които ви обичат – продължаваше да се подиграва рифиотът.

Испанците нищо не му отговориха. Тогава зад групата рифиоти се появи Янко, за когото се бе уловила сгърбената Саба.

– Къде е Цамора, кучета? – запита той, като ритна Карминильо с върха на обувката си в хълбока.

– Тя не е при нас – отвърна късо Карминильо.

– Лъжеш! Лъжеш, куче! – изрева циганинът и отново ритна жестоко испанеца.

Но това бе последният му удар. Тъкмо циганинът се бе навел над испанеца, за да го заплуюе в лицето, когато Карминильо се изви с такава сила, че възетата, с които беше вързан, изпращяха и се скъсаха. Изправи се като пружина и заби главата си в корема на Янко.

Неочаквал такава пъргавина от вързания испанец, Янко се строполи на земята и се затъркаля с охкане и скърцане на зъби. Рифиотите се разсмяха.

Когато Янко се посъвзе и отново доближи испанеца, вождът на рифиотите грубо го отстрани, като рязко му заяви:

– Достатъчно! Той е наш враг, но е човек храбър! А теб те бива само с беззащитни да се оправяш! Махай се!

– Но вие ми обещахте аз да се разправам с тях, както намеря за добре! – запротестира Янко.

– Да, но не и в неравностоен двубой. Ние сме мъже! Ако искаш, ето ти ханджара ми. Прережи му гърлото! Това е твое право! Но не се гаври с пленените, които са сто степени над теб, цигански чакал!

Янко, скърцайки със зъби и мятайки зли погледи наоколо към рифиотите, грабна ножа, но скоро го захвърли.

– Не, не бих искал да свърши толкова бързо. Искам да се наслаждавам на мъките му! – каза той със сатанинска усмивка. – Нека моли смъртта час по-скоро да го избави от мъките. Все ще се намери тук някоя яма, в която да хвърлим тоя червей, като изхода ще затворим с камъни.

– Нека бъде по твоето желание! – отвърна вождът.

– За последен път кажи: къде е Цамора! – питаше гневно Янко. – И не мисли, че можеш да ме излъжеш. Знам, че беше при вас, кучета! Видях я преди половин ден. Успях да изпъля между камъните почти до самото място, където бяхте вие, без да ме видите, и чух вашите гласове. Кажи къде е Цамора! Кажи или ще те убия, без да ти дам и минута повече. А другарят ти ще освободя. Къде е Цамора? Питам те за последен път!

– Върви в ада! – извика извън себе си Педро. – Бих се считал за опозорен, ако получех свобода от твоите мръсни ръце, от ръцете на Юда.

– Все едно. Ще науча къде е Цамора! Ще я намеря! Непременно ще я намеря! – заканваше се Янко.

– Търси я – презрително му отвърна Карминильо.

– Нека привършим! – намеси се вождът на рифиотите. – Времето ни е малко. Войниците неверници отново идват срещу нас и този път те са с удвоени сили. Ние сме нужни там, където се водят боевете, а ти ще ни забавиш, циганино!

Трима войници рифиоти се хвърлиха срещу Карминильо, а други трима върху Педро, който призоваваше всички светии на помощ.

Янко се отдалечи към развалините.

– Боже, та той ще я намери! – пошепна отчаяно Карминильо.

– Да се надяваме, че няма да я намери – опита се да го ободри Педро. – Момичето е хитро и ловко, силно и умно. Ще съобрази. Ей, Богу, Карминильо, с удоволствие бих се оженил за нея! Защо не я направиш своя жена? Кълна се, че те обича, пък, доколкото разбирам, и ти не си безразличен към нея.

Разговорът бе прекъснат от върналия се Янко.

– Открих цяло подземие! – каза той на рифиотите. – Ще хвърлим тия кучета в такъв гроб, който би бил достоен и за крал. Дайте ми ги!

Младите испанци бяха повлечени и хвърлени в подземие.

– От тук не ще излезете никога! Това не ви е търбухът на бикове!

– извика им и вождът на рифиотите.

И разбойниците заедно с Янко и Саба напуснаха подземие. Изчезна светлината и на последната им факла. В подземие настъпиха гробовен мрак и тишина.

Скоро тишината бе нарушена от силен грохот, който като ехо се понесе из цялото подземие: рифиотите го затвориха със същата плоча, която преди покриваше гроба на вожда на Седемте племена, и нахвърляха върху нея куп камъни.

Карминильо и Педро бяха живи погребани в подземие на древния египетски храм.

* * *

Рифиотите потеглиха към мястото на сраженията. Край развалините останаха само Янко и Саба.

– Къде ли е отишла Цамора! – чудеше се Янко.

– Огледах навред. Ако Цамора бе тук, тя не би могла да се скрие от нас. Сигурно е заминала преди нашето идване. Ако не беше нощ, майко, ние бихме открили следите ѝ. Но само с факлите нищо не можем да направим.

– Вярно е, синко – обади се старата. – И аз обиколих навсякъде наоколо, огледах всеки камък, но от момичето няма и следа. Само да ми падне, ей с тия ръце ще я удуша!

– О, не! Ти не би могла да сториш това, майко! – викна Янко. – Ти забравяш нашето условие: момичето е мое! И аз ще ѝ наложа да стане моя жена! Ще я накарам да ме моли на колене да я взема за жена! Ще видиш! Хахаха! – изсмя се той злъчно. – Но не чу ли нещо, майко? Като че ли някакъв човешки глас се изсмя.

– Това е само ехо от твоя смях, синко!

– Но защо ми се струва, че един от камъните се размърда като жив? Ей там, до стената?

– Сънуваш ли, синко?

Янко стана от мястото си и насочи револвера с вперен в мрака поглед. В същия миг някаква човешка сянка се изправи зад него. Щракна спусък, чу се гръм.

Пронизан в гърдите, циганинът се строполи на земята. Саба изплашено скочи и побягна към завързаното муле. Но куршумът бе по-бърз от немошната старица. И бабата с вик падна там, където, дращейки земята, стенеше умиращият Янко.

Сянката приближи и тогава ясно се видя, че това е Цамора. Без да

се колебае, тя изстреля още два куршума: единия в главата на Янко, а другия в слепоочието на неговата покровителка.

* * *

За да разберем как се беше спасило момичето, ще трябва да се върнем малко назад.

Когато Карминильо и Педро очакваха Цамора, тя, след като се бе помолила на гроба на Мар Аменготеп, се отправи към двамата си другари.

Излязла от подземието, тя застана под портика, образуван от две къси дебели колони, прикрити от един голям камък.

И в същия миг пред очите ѝ се разигра сцената с рифиотите, които, както знаем вече, нападнаха двамата испанци. Момичето не бе в състояние да помогне на своите другари. Свикнала да запазва самообладание в опасни моменти, хитаната бързо реши какво да предприеме. Гъвкава и ловка като млада пантера, тя безшумно се метна върху една плоча и цялата се простря върху нея.

Под нея минаха десетки хора, ровейки се из всеки кът на храма, разглеждайки всяка дупка. И никой не се сети да потърси момичето там, където всеки можеше да го види.

На няколко пъти Саба и Янко се спираха под портика. Цамора чуваше всяка дума на враговете и едва се сдържаше да не пръсне черепа на Янко с един удар на своя ятаган. Така Цамора стана свидетелка на ужасното погребване на живите Педро и Карминильо.

Когато рифиотите се оттеглиха, тя тихо се спусна по колоната, промъкна се между камъните и отиде на мястото, където бяха Янко и вещицата. Като използва удобния момент, с точни изстрели простреля смъртно своите врагове. Сега ѝ предстоеше да спаси другарите си.

Но Цамора скоро се убеди, че не е в състояние да направи нищо: камъните, с които бе затрупана плочата, бяха тъй тежки, че момичето не можеше дори да ги помръдне. А под тях лежеше още по-тежката плоча.

– Карминильо! – с плач го зовеше Цамора. – О, Боже! Помогни ми да ги спася!

Карминильо, дочул гласа на момичето, със слаб стон и отвърна.

– Какво да направя, Карминильо? Как да ви спася? – викаше извън себе си хитаната. – Готова съм да дам живота си за теб, кръвта си за твоето спасение, мили Карминильо! Обичам те повече от всичко! Но не зная, не зная какво трябва да направя за да отместя тая камара от камъни! Ръцете ми са разкъравени, а нито един камък не е и помръднал!

Посъветвай ме, Карминильо, какво трябва да направя!

– Спасявай се! – викна й инженерът. – И аз също те обичам, но не ми е било съдено Да те направя своя жена! Остави ни и търси спасение за себе си. Аз чух разговора на рифиотите. Испанците отново са минали в атака. Разбира се, докато те дойдат дотук, ние с Педро не ще имаме вече нужда от тяхната помощ. Но ти можеш да се спасиш и да отмъстиш за нашата гибел! Иди в лагера на испанците и разкажи за всичко станало, любима!

Гласът на Карминильо ставаше все по-глух и по-глух. Цамора с плач се отдръпна от камарата камъни, които затискаха входа на подземието. В същия миг ухото й долови ехо на далечна канонада. В подножието на Гуругу кипеше бой между испанците и рифиотите. Сам генерал Марина водеше своите избрани войници, за да накаже планинците за дързостта им. Тридесет планински оръдия обстрелваха дуарите на рифиотите.

Лицето на Цамора засия. След миг по склоновете на Гуругу се носеше мулето на старата вещица. Върху гърба на мулето се вееше разкошната вълниста коса на хработо момиче.

Аванпостовете на спрелия за почивка отряд на генерал Марина много се изненадаха, когато от храсталака изскочи в галоп странна ездачка, която за нашите читатели е познатата ни вече хитана.

Разбира се, момичето бе спряно. То поиска веднага да бъде отведено при генерал Марина, който командваше отряда.

Генерал Алдо Марина трябваше да бъде разбуден, защото момичето бе крайно настоятелно и казваше, че трябва да съобщи нещо изключително важно. Не малко труд употреби Цамора, докато накара стария воин да повярва, че на няколко километра от испанския лагер двама испанци са живи погребани. Особено учуден бе генералът от разказа за руините на египетския храм, за подземието, което е служело за гробница на вожда на Седемте племена, или императора на циганите.

Но Цамора толкова настоятелно молеше за помощ, че генералът трябваше да отстъпи. Само след половин час един значителен отряд драгуни от астурийския полк с две оръдия напусна лагера. Пред отряда се носеше на мулето Цамора. Тя предвождаше испанските кавалеристи, за да спасят живи погребаните.

Всъщност това начинание се оказа не чак толкова рисковано, колкото се предполагаше: през изминалата нощ, както и през изминалите няколко дни, испанците съвсем бяха разгромили рифиотите. Много войници от най-влиятелните рифиотски родове бяха избити. Много дуари

бяха заличени от лицето на земята. Населението, което все пак успя да се спаси, бягаше в луда паника от испанците. По хребетите на Гуругу се скитаха малки шайки, които не бяха сериозна заплаха.

Но тъкмо на една такава шайка се натъкна и доближаваният връх Гуругу отряд, воден от хитаната.

Офицерът, който командваше отряда, даде заповед. Двете планински оръдия загърмяха.

Три-четири гранати бяха достатъчни, за да очистят пътя от рифиотите: там, където падаха гранатите, се търкаляха трупове на хора и коне. Минавайки край това място, Цамора видя един труп, който ѝ направи впечатление: един снажен рифиот, ударен от парче граната по главата, седеше върху камъка с изваден блестящ ятаган и като че се смееше. Но това бе страшна, вкаменена усмивка: граната бе откъснала половината череп на вожда на рифиотите, наследника на Абдала, съучастник в пресъплението на Янко и вещицата Саба.

Два часа след тая среща драгуните стигнаха двурогия връх на Гуругу и го заеха. Генерал Марина бавно се насочи към същия пункт с цялото си снаряжение. Преди отрядът да стигне двурогия връх, драгуните разчистиха подземие и освободиха от ужасния гроб живи погребаните.

Педро, почувствал се спасен, веднага поиска от командира на отряда сухари и вино. Карминильо, едва държаш се на крака, доближи Цамора и каза:

– Мила, животът ми ти принадлежи. Искаш ли да станеш моя жена?

В отговор Цамора нежно се усмихна и се притисна до гърдите на любимия човек.

– Бях сигурна, че ще ми го кажеш – шепнесе тя тихо на ухото на инженера. – Обикнах те още от първия миг, щом те срещнах. Тая среща, тая любов ме преродиха! Заради теб желях да не съм вече хитана. Искан на всяка цена да придобия правото да ти бъда достойна съпруга и да напусна племето. Затова се заклях на всяка цена да намеря тайнствения талисман на моите прадеди, защото талисманът – това е моята свобода, това е любовта ми към теб!

Всички с любопитство наблюдаваха младите хора, които като че ли бяха забравили, че не са сами.

Тогава Карминильо, като обви с ръка тънката талия на Цамора, извика с преливащо от щастие сърце:

– Сеньори! Вие сте синове на Астурия, ако не се лъжа!

– Да! Така е! Ние сме астурийци! – чу се дружен отговор.

– Сеньори! В нашите планини още се тачи един стар обичай, който свято пазим. Чуйте ме, деца на Астурия, свободни планинци! Аз, астуриецът, хидалгото, несвързан с никого и на никого не обещава до сега своето име, заявявам пред вас тържествено: тази жена е моя съпруга, моя царица!

И като се обърна към Цамора, заяви:

– Довърши ти традиционната фраза, мила моя! Цамора, светнала от щастие, произнесе със звънлив глас:

– Аз, свободната жена, с никого несвързвана и никому не обещавах своята ръка, заявявам, че този човек от днес става мой съпруг, мой господар!

– Отнине и до века! Амин! Потвърждавам! – чу се и гласът на Педро, чиито думи не бяха много ясни, защото беше напълнил устата си с хрупкави сухари.

– Ура! – завикаха драгуните, като се струпаха около щастливата двойка, за да стиснат ръката на Карминильо и Цамора.

Като узна за случилото се, генерал Алдо Марина нареди да донесат от склада сандък шампанско и благородното вино за искри в чашите в чест на Карминильо и неговата красива съпруга.

* * *

Всъщност бихме могли тук да приключим нашия разказ, но обичаят изисква да разкажем нещо и за по-нататъшната участ на нашите герои.

Походът на генерал Алдо Марина завърши с пълен разгром на рифиотите. Планинските хищници бяха принудени да се укротят и да прикрият ненавистта си към испанците. Околността на Мелила бе очистена от техните разбойнически шайки и колонията можеше спокойно да продължи своето съществуване.

Разбира се, нито Педро, нито Карминильо и Цамора пожелаха да останат, докато се извърши окончателното умиротворяване на този край.

Те бързо се приготвиха за път и се отправиха за Мелила, а оттам за Испания.

Тайнственият талисман помогна на красивата хитана да осъществи мечтата си: Цамора бе избрана за царица на испанските цигани. Разбира се, талисманът имаше значение само пред племето.

Но на Цамора ѝ бе нужно тъкмо това: като царица тя имаше право да напусне племето и да се омъжи по свой избор, тоест без да се излага на отмъщението на своите съплеменници и без да си навлича тяхното

проклятие, да стане жена на любимия човек.

Единственото нещо, което трябваше да бъде съобразено с волята на циганите и на което Караминио с готовност се съгласи, бе сватбеният обряд да бъде извършен според обичаите на циганското племе.

И едно малко пояснение.

В определения ден и час в дома на вожда на племето Архаз, неуспял да попречи на Цамора да избере за съпруг човека, който ѝ е на сърцето, дойдоха близките ѝ приятелки. Пред тях Карминильо и Цамора напълниха с вода една глинена стомна и отпиха по глътка от нея. След това Караминио каза:

– Това момиче става моя съпруга.

– Този момък става мой законен съпруг – добави Цамора.

И държейки от двете страни стомната, с всички сили я удариха о каменния под. Стомната се строши на десетки парчета. Циганчетата се скупчиха да събират парчетата и да ги броят.

Според традицията на циганите, пренесена Бог знае откъде и откога, просъществувала незначайно колко векове, извършеното по този начин бракосъчетание ще трае толкова години, на колкото парчета е счупена стомната.

Циганчетата преброиха около сто парчета.

Още нещо?

Аха, да! Щяхме да забравим доблестния потомък на конквистадорите, юриста Педро.

Цамора след омъжването си за Карминильо превърна накитите, които бе намерила в гробницата на вожда на Седемте племена, в пари. Педро не се бе излъгал в оценката на тая колекция от скъпи камъни: общата сума за всичко надхвърляше седемстотин хиляди франка.

Без да говори много, Цамора откупи от лихварите всички полици и разписки, които Педро дължеше на кредиторите, изплати на заложените къщи всичките му дългове и в една хубава сутрин, именно когато трябваше да се извърши за трети пореден път бракосъчетанието ѝ с Карминильо, тоест венчаването им в една стара готическа черква в Саламанка, сияещата от щастие и красота хитана поздрави своя приятел и бивш спътник в скитанията им из Африка – Педро. Тя му поднесе всичките полици и разписки, с което го освобождаваше от всичките му дългове.

Педро бе смаян и трогнат до сълзи и се закле, че след като завърши университета и добие служба, ще се погрижи незабавно да се издължи на Цамора за цялата сума, платена за неговото освобождаване от дълговете. Цамора се съгласи и приятелски се усмихна.

Не след много Педро действително се дипломира като юрист и получи добре платена длъжност. Но тъй като той си остана, както преди, голям лакомник, а гастрономията в Испания, както във всяка друга страна, се заплаща, то Педро и досега изяжда цялата си заплата. Но винаги, когато срещне семейната двойка, обещава, че ще започне да пести, за да върне парите на Цамора.

Царицата на циганите Цамора, преименувана в Кармен, и нейният мъж инженер Карминильо да Истмо не след дълго напуснаха Саламанка. Те предпочетоха да живеят в разкошната си вила край Барселона. От прозорците на вилата и обширната тераса се открива великолепна гледка: скали, самотно дърво, разбиващи се вълни и море. . . Безкрайно, горчиво-солено море.

А там, в простора, ден и нощ кръстосват кораби, отправящи се към Африка или идващи оттам. Двамата щастливци, приютени в красивата вила, често си спомнят за преживяното там и пращат своите поздрави на заминаващите кораби.

КРАЙ

© 1991 Никола Захариев, превод от италиански

Emilio Salgari
Il Tesoro Misterioso, 1888

Източник: <http://dubina.dir.bg>

Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 5 март 2006 г.

Публикация: Издателство „Трнев & Трнев“, София, 1991

Превод от италиански Никола Захариев, 1991

Редактори Катя Цонкова, Иван Трнев

Илюстрация за корицата Емилиян Станкев

Художникредактор Лили Басарева

Гравюри към текста Б. Я. Магдесиян, О. Торне, Е. С. Сорокин, А. Шнехт, У. Е.
Крачковски, Ф. Хименес, В. Я. Котарбински Коректорстилисти Магдалена Атанасова,

Катя Илиева, Людмила Антонова, Николина Иванова

Графично оформление Стефан Узунов

Технолог Дора Николова

Отпечата се през 1992 година

Цена 14,98 лв. с/о Jusautor, Sofia, 1992

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2124>]